

STICHTING GESLACHT MEES

Secretariaat : p/a R. Mees & Zoonen Assurantiën
postbus 505, 3000 AM Rotterdam

Administratie: p/a Trustmaatschappij Mees & Hope,
Kneuterdijk 11, 2514 EM Den Haag

nummer 28

april 1979

Ten geleide

Wanneer je gevraagd wordt een „ten geleide” te schrijven, probeer je je een beeld te vormen van de inhoud van de kroniek en wat je daarvan kunt beleven.

Een familieblad heeft wel eens een neiging om het karakter aan te nemen van een soort onderlinge berichtgeving over de familie. Dan wordt zo'n blad alleen interessant voor een klein groepje ingewijden van de familie, thuis in de genealogie, familierelaties en de geschiedenis. Natuurlijk is het van groot belang, dat deze kennis in de kroniek zijn plaats krijgt.

Heel verheugend is het, dat we na jaren van noeste vlijt en creativiteit van onze kroniekredacteurs, nu ook vele andere ontboezemingen van familieleden als een bont en boeiend boekje van bijdragen mogen aantreffen.

Met recht kan gezegd worden, dat in deze kroniek iedereen als lezer aan zijn of haar trekken kan komen.

Daarvoor past een woord van oprechte dank aan redactie en schrijvers !

Wij hopen, dat de lezers deze kroniek met plezier zullen lezen en vooral niet zullen aarzelen om zelf de pen te grijpen en een bijdrage te geven voor een bonte, kleurige en levendige inhoud van de volgende kroniek!

R. S. H. Mees

FAMILIEDAG 1979

Het bestuur van de Stichting Geslacht Mees heeft het genoegen U mede te delen, dat het als datum voor de eerstvolgende familiedag heeft vastgesteld:

Zondag 7 oktober 1979.

Bijzonderheden omtrent plaats van samenkomst, programma e.d. zullen nog nader worden bekend gemaakt.

Uw bestuur hoopt dat onze familieleden in grote getale de zevende oktober terstond zullen reserveren om onze familiedag bij te wonen.

Onze nicht *Anna Hendrina Hannema-Mees*, geboren te Rotterdam op 29 februari 1884, oudste dochter van Mr Hendrik Nicolaas en Gertrude Pauline Mees-de Monchy (R 10-18) bereikte eind februari j.l. de door leden onzer familie nog zelden bereikte leeftijd van 95 jaren.

Helaas is zij op 18 maart j.l. overleden. In onze volgende kroniek hopen wij nadere aandacht te besteden aan deze bijzondere vrouw met haar sterke persoonlijkheid, die onze Stichting vanouds met grote belangstelling en genegenheid was toegedaan.

Familieberichten

Geboren:

Rotterdam, 11 april 1978, Philip Krijn Degenkamp, zoon van Gijsbertus en Mieke Emma Degenkamp-Mees (G 12-24).

Groningen, 19 april 1978, Peter Paul Palmboom, zoon van Paul en Emmy Palmboom-Mees (G 12-24).

Arlesheim, Zwits., 1 mei 1978, Morwenna Christella Marcus, dochter van Christopher John en Saskia Iris Elena Marcus-Mees (R 11-23).

Delft, 27 september 1978, Joost Anton Mees, (R 13-13-3), zoon van Johannes Robert en Milou Mees-Sluyter, (R 12-13).

Epe, 14 oktober 1978, Susanne Julie Hoondert, dochter van Raoul Pierre en Judith Hoondert-Mees, (R 12-1).

De Wilp, 4 september 1978, Sanneke Machteld Dorhout Mees, dochter van Tjalling Justus en Josien Marianne Dorhout Mees-Willemsen (G 13-6-1).

Haarlem, 12 februari 1979, Diderica Laurentia de Boer, dochter van Frans en Philippine de Boer-Mees, (R 11-17).

Gehuwd:

Driebergen, 23 december 1977, Saskia Iris Elena Mees (R 11-23), en Christopher John Marcus, geb. Engeland 13 december 1950, zoon van Rudolf Marcus en Joan Bucknal. Saskia behaalde einddiploma Toneel-

school te Essen, West-Duitsland, cum laude, en Christopher heeft einddiploma Toneelschool te Londen en diploma spraakvormingsleraar. Beiden zijn paedagogisch-therapeutisch werkzaam op het gebied van gebaar en woord.

Arnhem, 11 augustus 1978, Gregorius Mees, (R 11-24), en Olga Margaretha Elisabeth van Overmeir, geboren Deventer 28 september 1931, dochter van Jacobus Bart van Overmeir en Antonia Hendrika Klein Nagelvoort. Gregorius' eerste echtgenote, Corinna Scheltens, overleed op 21 april 1975.

Overleden:

Aix-les-Bains, 9 maart 1978 Martha Alting Mees-von Haartman, geboren St. Petersburg 20 augustus 1885, weduwe van Fokko Alting Mees, 1887-1968, graficus, (G 11-1).

Epse, 6 oktober 1978, Mr. Bernard Mees, geboren 8 november 1904, echtgenoot van Agathe D. E. L. Mees-Wytema, (R 11-17).

Alicante, 22 oktober 1978, Dr. Constantinus Alting Mees, geboren 13 juni 1894, (G 11-3).

Arnhem, 29 oktober 1978, Gregorius Mees, geboren 2 september 1914, echtgenoot van Olga Margaretha Elisabeth Mees-van Overmeir, (R 11-24).

Santpoort, 28 december 1978, Dr. Mea Nijland-Verwey, geb. 1892, in eerste echt getrouwd geweest met Dr. Constantinus Alting Mees.

Gouda, 6 januari 1979, Catharina Sara Rombach-Mees geb. Rotterdam 13 oktober 1884, (R 10-15)

Nicht Emilie Mees-Havelaar op haar 95ste verjaardag te midden van de velen die haar kwamen gelukwensen

Diversen:

Op 22 september 1978 bereikte Dorothée Emilie Marie Mees-Havelaar in goede gezondheid de 95-jarige leeftijd. Zij heeft, onder stralend zonnig weer, die dag samen met haar familie en enkele goede vrienden gevierd met een receptie in het Hillegersbergse „Plaswijk”. Zo'n 90 gasten waren er aanwezig en onvermoeid heeft zij niet alleen allen begroet, maar ook met velen een praatje gemaakt. Er werden een aantal aardige foto's gemaakt. Helaas waren enkele gasten waaronder Rudolf en Peter Mees met hun gezinnen vertrokken, maar de foto geeft een goed beeld van de nog aanwezigen van alle leeftijden.

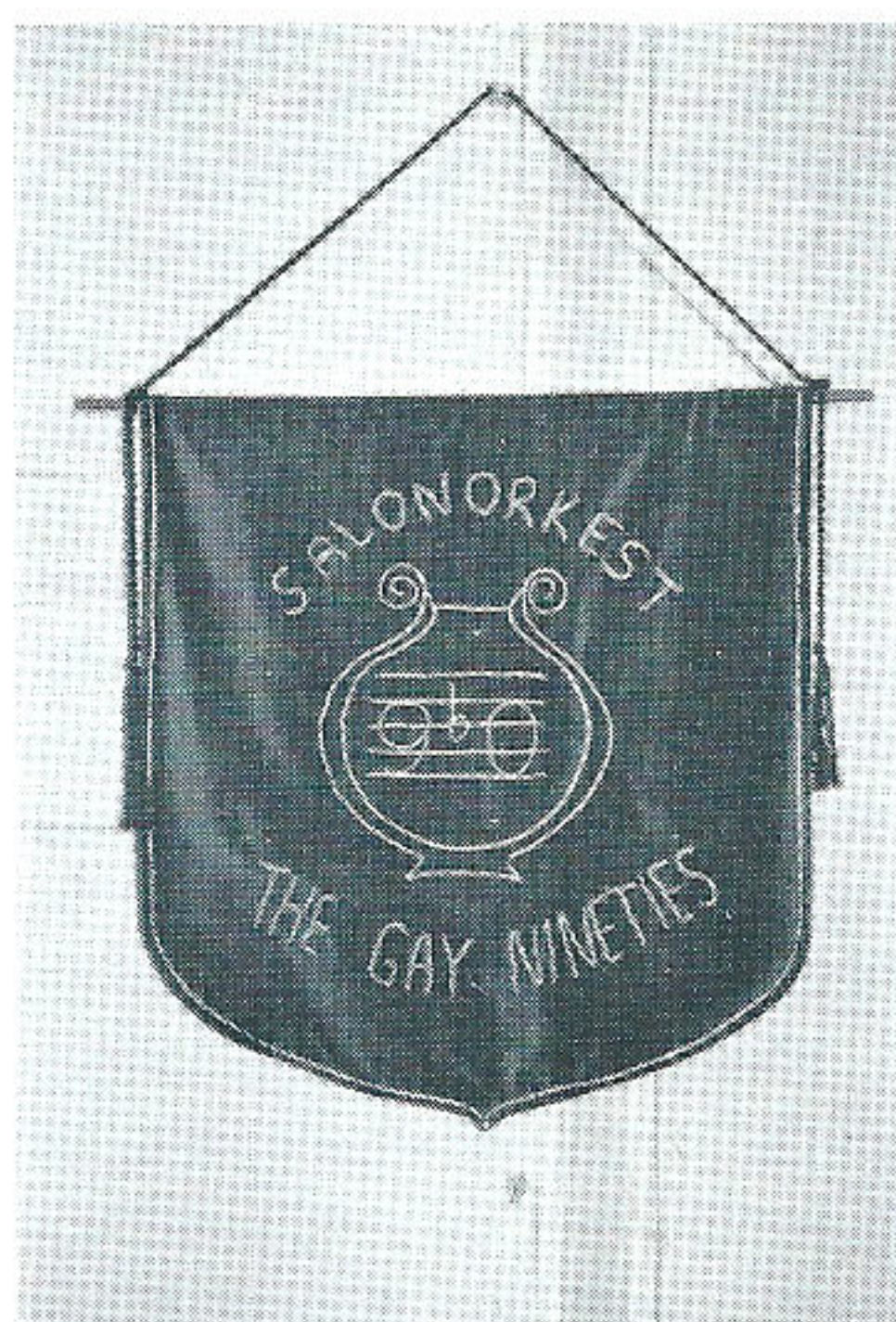
Uit de grote opkomst blijkt nog eens hoe Tante „Miel” bij de Mees-, Tante „Miek” bij de verdere familie, geliefd is. Hoe kan het ook anders gezien de grote warme belangstelling die zij steeds voor iedereen heeft.

De jubilarisse zelf heeft gezegd dat zij „zo onbescheiden oud is geworden”; toch hopen wij dat zij nog wat jaren gezond en wel temidden van de familie mag zijn.

R. A. Haverkorn van Rijsewijk.

Op 7 september 1978 bereikte Anna Elisabeth Mees-de Mol van Otterloo de 90-jarige leeftijd. Zij vierde dit negende kruisje op zaterdag 9 september in Kasteel Oud-Wassenaar als middelpunt van een grote schare

Het feestvaandel van „The Gay Nineties” voor Anna Mees-de Mol van Otterloo

kinderen, kleinkinderen, achterkleinkinderen, verdere familieleden, vrienden en bekenden. Het samenzijn werd opgeluisterd door een 18 man sterk orkest van drie generaties kinderen, kleinkinderen, neven en nichten met Burchard Elias als dirigent en kleindochter Reinild als piano-soliste.

Het programma luidde:

1. Der Kalif von Bagdad, ouverture, A. Boeldieu;

2. Ständchen no. 1, uit Schwanengesang 4, Schubert;
3. Tango, J. Albeniz;
4. Legend, voor piano met begeleiding van orkest, R. Docker.

De achttien speelden dit lang niet eenvoudige programma alsof ze jaren lang in dit verband hadden gemusiceerd. De jarige genoot er intens van, ze zag er twintig jaar jonger uit en ze hield een speech om te danken voor ieders aanwezigheid en voor het gemeenschappelijk cadeau, die klonk als een klok. Anna's echtgenoot was Mr. Adrianus Quirinus Mees, (R 11-7), 1888-1964. Er kwamen drie kinderen, Lydia Jacoba Helena Staab — (eerder van Eeghen) — Wouter Jacob Gregorius en Hendrik.

Het salonorkest „The Gay Nineties” bestond uit:

Burchard Elias, concertmeester;
Joris Mees, Martine Mees, Adolphine Somerwil, Eleonore Olof-Elias violen;
Florentien van Eeghen-Elias, alt-viool;
Emile Elias, Harmen de Mol van Otterloo, Theodora Mees-Mees, Hendrik Mees violoncellen;
Wouter Jacob Gregorius Mees, Jan Barendsen dwarsfluiten;
Jacob Elias trombone;
Maarten van Eeghen trompet;
Tjaarda Mees fagot;
Elly Elias-van Rossem contrabas;
Abraham Somerwil hammond orgel.
soliste: Reinild Mees, piano.

Volgens bevoegde beoordelaars kon het optreden van dit orkest in de ontvangzaal van Kasteel Oud-Wassenaar ruimschoots de toets van een gelegenheidsensemble van amateurs doorstaan.

Op 7 november 1978 mochten Prof. Ir. Frans Marius en Catharina Elizabeth Agatha Roeterink-Mees te Eindhoven in de besloten kring van hun 16 kinderen

Prof. Frans en Catharina Roeterink-Mees bewonderen het Ereteken van de Stad Eindhoven

en kleinkinderen in goede gezondheid herdenken dat zij op 7 november 1918 in het huwelijk traden. Onze hartelijke gelukwensen aan het diamanten paar!

Nicht Roeterink-Mees werd geboren in 1897 als dochter van Ferrand Mees en Agatha Kersteman. Op slechts 5-jarige leeftijd verloor zij haar vader en zij was nog pas twaalf toen ook haar moeder werd weggenomen. Genealogie R 10 blad 7.

De viering van de diamanten bruiloft viel toevallig samen met de uitreiking aan Prof. Roeterink door de burgemeester en de gemeente-secretaris van Eindhoven van het „Ereteken van de stad Eindhoven” als bewijs van erkentelijkheid voor de grote diensten die de heer Roeterink aan zijn stad heeft bewezen. Hij is electro-technisch ingenieur en was bijzonder hoogleraar te Delft.

Bij Philips bekleedde hij een functie in de Technische Bedrijven, Radio-apparatenfabriek, Röntgenafdeling en van 1944 tot zijn pensionering, bij de Stafopleidingen. Met Dr. A. Plesman en prof. G. A. Ph. Weyer was hij mede-oprichter van het Opleidingsinstituut N.O.I.B. Nijenrode.

Met prof. de Quay en anderen heeft hij medegewerkt aan de oprichting van de Technische Hogeschool te Eindhoven. Na zijn pensionering, in 1959, stichtte hij te Eindhoven de werkplaats voor gepensioneerden „Coöperatieve Werkgemeenschap Sterk door Werk”. De heer Roeterink is Ridder in de Orde van de Nederlandsche Leeuw. Hierboven tonen wij U de foto van de overhandiging van het Ereteken van de stad Eindhoven door Burgemeester Mr. J. van der Lee en Gemeentesecretaris Mr. P. Joosten.

In 1978 bereikten de 80-jarige leeftijd:

Mevr. W. M. H. Dekkers-Mees	blad R 10-3
Mevr. A. M. A. Mees-Carabain	blad R 11-9
Mevr. W. des Tombe-Mees	blad R 10-11
Prof. Mr. T. J. Dorhout Mees	blad G 11-8

Adressen (gewijzigd of tot dusverre ontbrekend):

Ir. Bert Joist en Hilde Mees-Veth, Kastanjesingel 27, 3053 HG Rotterdam, tel. ongewijzigd. (G 13-19-1).

Saskia Iris Elena Marcus-Mees, (R 11-23), Huize Matthias, Dennenweg 18, 3735 MT Bosch en Duin.

Sylvia en Hans Kutschera-Mees, (R R 11-11), Box 428, Annapolis Royal, Nova Scotia BOS 1AO, Canada.

Dorothea Francisca Bourne-Mees, 20 Barwon Avenue, Turrumurra, N.S.W., Australia.

Claudine Zamora-Mees, (G 12-16), Unidad Fovite, San Pedro Marques, Circuito de la Comunidad Oriente 132, Tlalpam, D.F. Mexico.

Walter en Riekje Mees-Ott de Vries, (R 11-12), Else Mauhsiaan 169, 2597 HP Den Haag.

Lucas en Anna Elizabeth Hendrika Mees-Lubberman, (G 13-20-1), Oude Tempellaan 14a, 1769 JB Soesterberg.

Petrus Bernardus en Marlene Dorhout Mees-Rutten, (G 12-9), verbeterd adres: Visserssteeg 4, 3732 HN De Bilt.

Hitzerus en Louise Mathilde Henriette Mees-Siemens, (G 12-23), verbeterd adres: Brink OZ 2, 9471 AE Zuidlaren.

Ludovicus Jacobus Mees, (R 13-6-2), Zuiderpark 26 9724 AJ Groningen.

Carel Emanuel Mees, (G 13-21-2), Merellaan 340, 2902 JN Capelle a/d IJssel.

Tjitske van der Tholen-Mees (G 12-22), Lisstraat 55 3037 RC Rotterdam.

Eric Nanno Mees, (G 13-26-2), Westerhavenstraat 4 9718 AL Groningen.

Anna Maria Fenna (Annemiek) Mees, (G 12-26), Gravinnestraat 3, 6707 EW Wageningen.

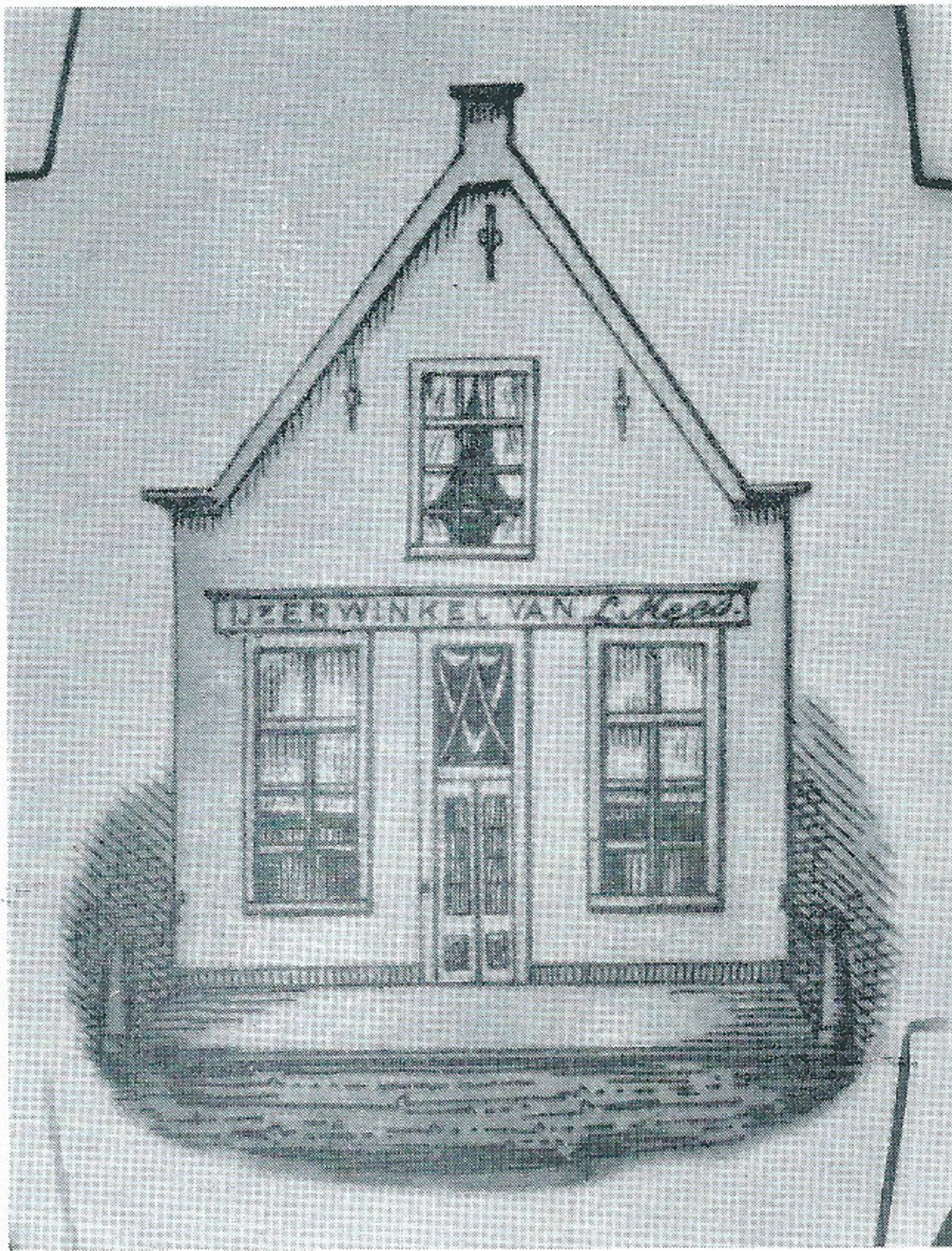
Francisca Louise Dorhout Mees, (G 12-6), Keizersgracht 554, 1017 EL Amsterdam.

Christine Anna Dorhout Mees, (G 12-6), Paulus Potterstraat 26, 3583 SN Utrecht.

Firma P. Mees Lzn, van de Vischmarkt te Groningen

In onze vorige kroniek hebben wij reeds bericht dat de oude en zeer bekende firma P. Mees Lzn, in huishoudelijke artikelen, heeft opgehouden te bestaan. Zij was sedert 1855 aan de Vismarkt gevestigd. Pieter Mees Lzn, geb. 1917, (G 12-24), heeft ons het een en ander uit de historie van zijn firma medegedeeld. Zijn overgrootvader, Lucas Mees, 1825-1900, (G 9-12), begon de zaak aan de Vismarkt in 1851 onder de naam „IJzerwinkel van L. Mees”. Hij was getrouwd met Friesina Meyer en ze kregen vier kinderen: Lamina, die trouwde met Henricus Pyttersen, Helena, die trouwde met de medicus Dr. Sicco Berend Ranneft, Pieter, over wie nader in dit verhaal en Hendrik, die ongetrouwd bleef en leefde van 1857 tot 1911.

Zoon Pieter, die de zaak van zijn vader voortzette, leefde van 1856 tot 1925, (G 10-22), hij trouwde met Alida Ludewé Starke. Twee kinderen: Elisabeth Ludewé Mees, oud-lerares, thans 94 jaar oud, en Lucas, 1886 tot 1965, (G 11-20). Pieter werd in 1881 in de firma opgenomen en hij ontwikkelde haar tot een breed gesorteerd bedrijf in huishoudelijke artikelen. Hij bekleedde vele bestuursfuncties op sociaal gebied zoals bij de Groningse Volksgaardekens en Kosthuizen, het Middengasthuis, de Vereeniging

De oorspronkelijke ijzerwinkel van Lucas Mees

voor halfverweesde en verwaarloosde kinderen e.a. Pieter's zoon Lucas nam op zijn beurt de firma van zijn vader over, hij paste zich met grote energie telkens aan bij de veranderende smaak van het publiek en de technische ontwikkeling. Lucas trouwde met Emma Pfeiffer, er kwamen twee zoons, Pieter, de thans 62-jarige oud-firmant, (G 12-24), en Gerard die in Nieuw-Zeeland woont, (G 12-25).

Nadat in 1943 een compagnon was uitgetreden, zetten vader Lucas en zoon Pieter de zaak samen voort. Aldus was met Pieter de vierde generatie toegetreden: Lucas, Pieter, Lucas, Pieter. Deze laatste Pieter trouwde in 1946 met Gerhardina Petronella Gerretsen. Hij volgde de moderne ontwikkeling met dezelfde nauwgezetheid als zijn vader en grootvader en door zijn toedoen behoorde de firma tot de allereersten die artikelen van roestvrij staal aan het assortiment toevoegden, zulks met veel succes.

Het huisje van de oorspronkelijke ijzerwinkel is daarvoor bewoond geweest door de schilder Jozef Israëls en tot niet zo heel lang geleden heeft men ondanks de vele verbouwingen een muurschildering van hem weten te bewaren. Deze heeft echter allengs zo veel geleden, dat er bij de recente overgang van het pand naar de nieuwe koper nog maar weinig van over was. Deze povere resten zijn er nog wel, maar ze werden veiligheidshalve overtimmerd en aan het gezicht onttrokken.

Vele malen werd de winkel uitgebreid en gemoderniseerd. In 1906 werd het achtererf erbij betrokken

gevolgd door een grote verbouwing in 1928. Daarbij kwamen nog verfpotjes en -kwasten van Jozef Israëls tevoorschijn. In 1951, ter gelegenheid van het honderdjarig bestaan, een grote modernisering en in 1957/'58 werd de bovenverdieping erbij getrokken, terwijl de onderpui een geheel nieuwe aanblik kreeg. In 1964 gelukte het Pieter om het buurpand te verwerven waarop hij vele jaren vergeefs zijn zinnen had gezet. Een vorige eigenaar was een wonderbaarlijke stijfkop. Hij bouwde een erker en dat wilden de burens ter weerskanten niet. Hij deed het toch en om voor altijd zijn burens, waaronder Mees, goed te laten voelen dat ze hem toch niet klein hadden kunnen krijgen, liet hij onder de erker twee grote stenen leeuwen aanbrengen die elk hun tong uitstaken naar zijn buurman.

Helaas moesten deze plaagleeuwen vanwege de schoonheidscommissie, toen de panden werden samengevoegd, verwijderd worden. Ze liggen thans al 13 jaren zielig en doelloos bij de onbegrijpelijke gevallen van de Groningse Oudheidkundige Dienst.

De firma is altijd attent geweest op diversificatie en zo heeft zij ook een aantal jaren gehandeld in sportartikelen als schaatsen, tennisrackets en tennisballen.

Pieter bezocht na de H.B.S. de M.T.S. waar hij het diploma electrotechniek behaalde. Vervolgens kreeg hij een grondige praktische vakopleiding, voornamelijk bij de beroemde firma Richard Abraham Herder, fabrikanten van messen scharen enz. enz. in Solingen. Hij was er werkplaatsleerling, arbeider, stond tenslotte aan de grote machines en werkte ook op het kantoor.

De firma P. Mees Lzn kan terugzien op een bloeiend

Firma P. Mees Lzn, de enkele étalage met de plaagleeuwen van de buurman

De dubbele étalage van de firma P. Mees Lzn, jammer dat de leeuwen niet mochten blijven

bestaan in vier generaties in de rechte lijn. Zij genoot immer een groot vertrouwen en een voortreffelijke reputatie.

De allengs veranderde gewoonten van het publiek zijn van grote invloed geweest. Vroeger bestond de cliënte grotendeels uit vaste klanten in stad en lande, ze kwamen naar Mees als ze iets nodig hadden en om dat dan ook werkelijk te kopen. Dat is allengs veranderd en dat andere cliëntengedrag vereist ook weer een andere winkelinrichting. Voorts heeft Groningen een geheel nieuw verkeerscirculatieplan ingevoerd waardoor de winkel nog slechts zeer moeilijk bereikbaar is geworden voor hen die per auto uit de provincie komen. Er zijn oude klanten geweest die echt afscheid kwamen nemen omdat het bezoek aan de Vismarkt voor hen te bezwaarlijk was geworden. Een

Pieter Mees Lzn, de tweede firmantengeneratie

Lucas Mees Pieterzoon, de derde firmantengeneratie

aangepaste winkelinrichting zou vele tonnen hebben gekost met totale ongewisheid of het rendement er ooit uit zou komen. En tenslotte gaat de belangstelling van Pieter's enige zoon, Lukas, geb. 1954, (G 13-24-1), uit naar het onderwijs en niet naar een commerciële loopbaan. Pieter zag op zijn 60-jarige leeftijd onder deze omstandigheden tegen de grote

Pieter Lucaszoon en Ger Mees-Gerretsen, de vierde firmantengeneratie

investering op en besloot toen met bloedend hart de firma te liquideren. Het pand is verkocht aan een beleggingsmaatschappij.

Pieter en Ger hebben behalve de nog ongehuwde Lukas twee gehuwde dochters: Mieke Emma Degenkamp-Mees geb. 1947, en Emmy Palmboom-Mees, geb. 1949. Mieke studeerde orthopaedagogiek en Emmy logo-akoupedie. Met een week verschil kregen ze beide in 1978 hun eerste baby, beiden een zoon. Pieter Mees is onder-voorzitter van de Kamer van Koophandel van Groningen, belast met het Midden- en Kleinbedrijf, voorzitter van het WEEVA, Werk- en Eethuis voor Allen, dat reeds meer dan een eeuw bestaat, en voorzitter van de Koninklijke Vereeniging voor Volksvermaken te Groningen (viering 28 augustus).

Het is jammer dat dit artikel zijn ontstaan te danken heeft aan een liquidatie van een oude familie-firma. Zo zagen wij al eerder verdwijnen de Brouwerij Keizer Barbarossa en Mees' Bouwmaterialen, althans de zelfstandigheid en de familie-invloed ervan, zoals dat ook in Rotterdam gebeurde met R. Mees & Zoonen.

TEMPORA MUTANTUR....
Ph. A. J. Mees.

Adrianus Rudolphus Mees, 1862-1903, R 10-9

Adrianus Rudolphus Mees, 1862-1903, (R 10-9), was de jongste van de tien kinderen van Jan Rudolf Mees, 1819-1863, (R 9-4), en Johanna Dunlop. Deze Jan Rudolf kwam ter sprake in kroniek 24 in het artikel over het lijvige journaal dat hij schreef over zijn reis van anderhalf jaar, 1842/'43, in Canada en de Verenigde Staten. Deze reis diende als voorbereiding op

Adrianus Rudolphus Mees 1862—1903

zijn reders- en handelscarrière in de door zijn vader Jacob Mees, 1790-1854, (R 8-3), gestichte firma van zogenaamde „Zeehandelaren” Mees & Moens. Adrianus Rudolphus verloor dus reeds zijn vader toen hij één jaar oud was. Zijn moeder leefde van 1828 tot 1906.

Hij vestigde zich in Glasgow. Helaas weten wij (nog) niet om welke reden. Was het als voorpost van Mees & Moens voor hun activiteiten in tabak en katoen uit de Verenigde Staten? Van die cultures had vader Jan-Rudolf op zijn lange reis een grondige studie gemaakt en Glasgow was toen een belangrijke aanvoerhaven van die produkten. In onze genealogie staat hij vandoord vermeld als „Koopman”, wat alles kan betekenen. Helaas hebben wij geen informatie kunnen krijgen over de juiste aard van zijn handelsactiviteiten. Hij werd als firmant opgenomen in de firma Jacques van Raalte, commercial agents (ook een veel te vage term voor conclusies). Deze Jacob van Raalte was 33 jaar vice-consul van Nederland in Glasgow, hij leefde van 1829 tot 1914. Zijn vrouw was Rebecca van Nierop, geb. Amsterdam 1845, overleden 1934. A. R. Mees werd in 1891 vic-consul van Rusland en in 1896 volgde hij van Raalte op als vice-consul van Nederland.

Hij trouwde in 1890 met Florence Mary Pringle, geb. Glasgow 1871. Er kwamen twee kinderen: Florence Louise, geb. Glasgow 1891 en Jan Rudolf, geb. Glasgow 1898.

Van Raalte trad in 1902 uit de firma en Mees associeerde zich met Alex Denham onder de firma Mees Denham & Co. Reeds een jaar later overleed Mees op 41-jarige leeftijd. Vader Jan Rudolf en Oom Govert Jacob werden maar weinig ouder.

De firma Mees Denham & Co. bleef bestaan tot 1917. Florence Louise huwde in 1922 de Zweed Erik Hugo Magnus Oström. Na haar echtscheiding keerde zij met haar twee zoons naar Engeland terug.

Jan Rudolf diende in de oorlog 1914-1918 bij de Royal Airforce. Hij overleefde de oorlog, maar kwam helaas (navrante bijzonderheid) tien dagen na de wapenstilstand bij een vliegtuigbotsing boven Londen om het leven. Hij was een veel belovende, zeer muzikale en good-looking jongen.

Van Jan Rudolf en Johanna Dunlop zijn geen afstammelingen in leven van de geboortenaam Mees.

De bezoekers van onze familiedagen kennen echter wel de thans 89-jarige trouwe bezoeker Cor Rueb-Van der Pot, een kleindochter van Jan Rudolf, aan wie wij veel van de bovenvermelde bijzonderheden te danken hebben. Nicht Rueb herinnert zich Adrianus Rudolf en zijn vrouw zeer goed, evenals de Oströms en de heer Denham, bij wie ze wel eens gelogeed heeft. Hulde voor zo'n geheugen!-

Beide zoons van het echtpaar Oström-Mees wonen in Engeland, leeftijd omstreeks 50 jaar: Neil en John. Najaar 1978 hadden Philip en Madelaine Mees-Everts het grote genoegen kennis te maken met Neil, diens

Jan Rudolf Mees 1898—1918

charmante echtgenote Fay, hun dochter en een van hun zoons aan een door Neil aangeboden lunch in Londen.

Onze Mexicanen

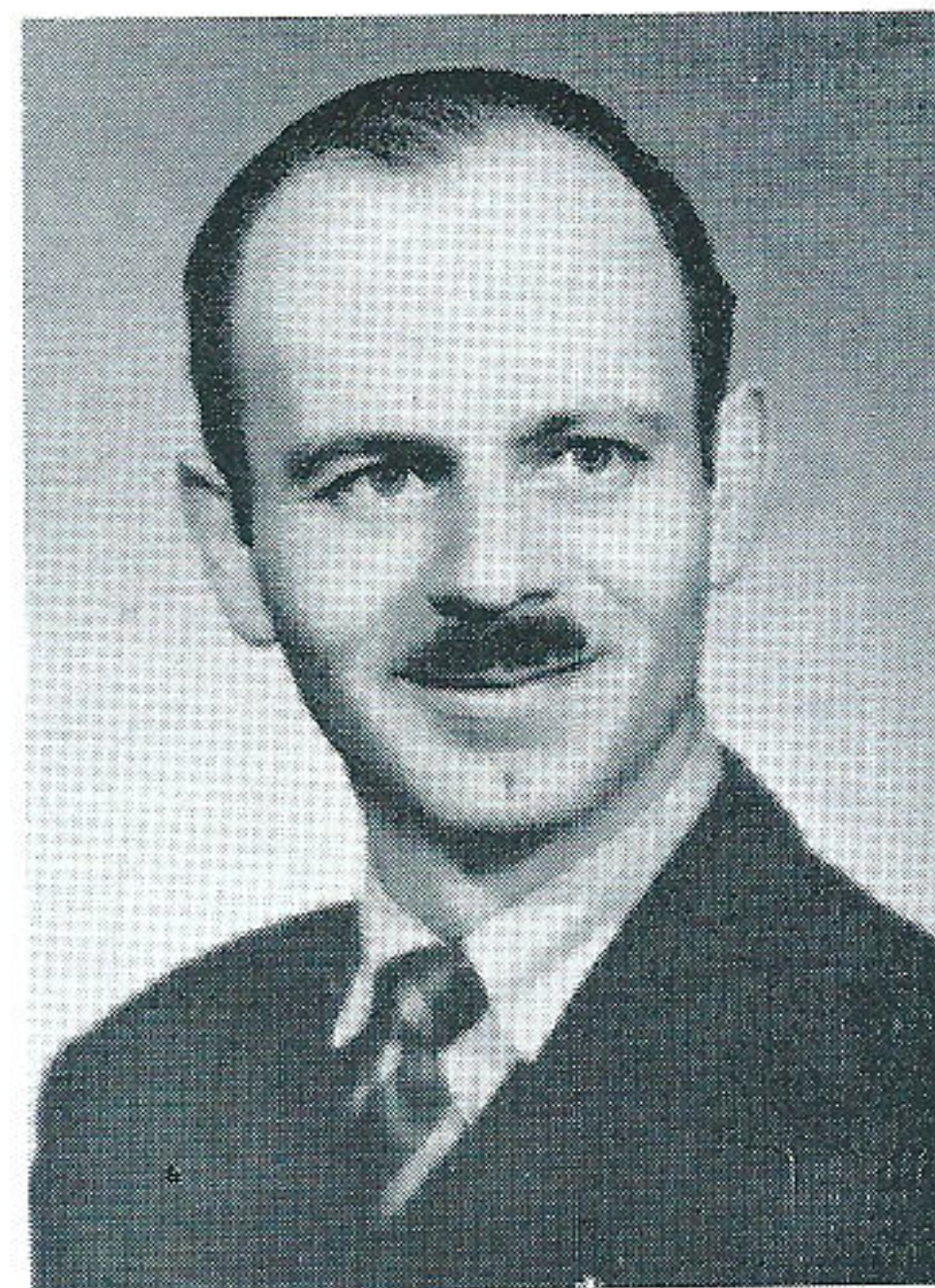
Sedert onze familiedag van 1977 ontvingen wij enkele foto's van onze familieleden in Mexico. In kroniek 27 hebben wij uitvoerig bericht over de oorsprong van onze Mexicaanse tak en over de huidige samenstelling van deze familie.

- Nr. 1. Frederik Herman Mees, 1877-1950, (G 11-15), de eerste die zich vestigde in Mexico.

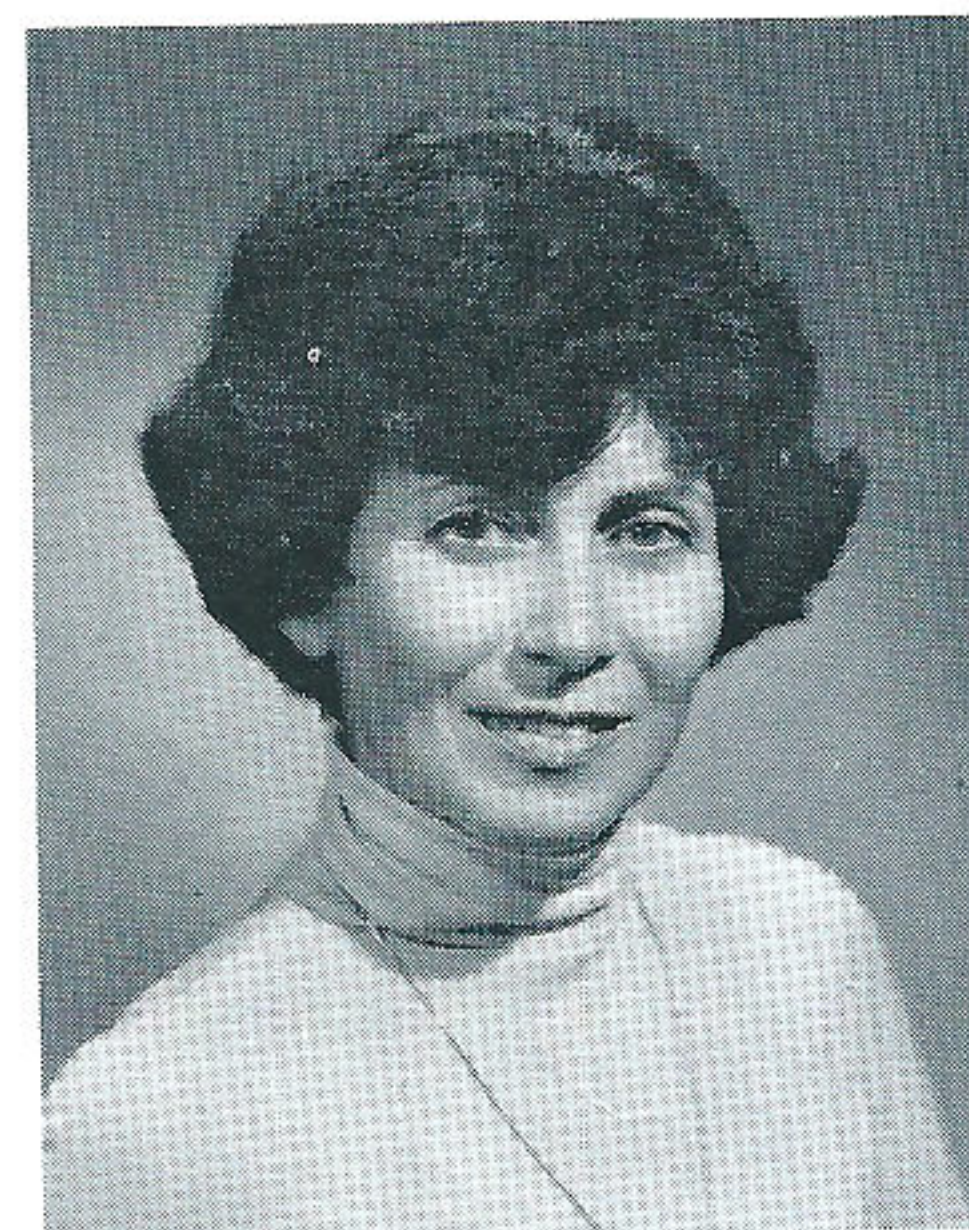
Frederik Herman Mees,
1877—1950, „Fritz”

- Nr. 2. Zijn oudste zoon Herman Frederik Martinus, genaamd Freddy, 1908-1946, (G 12-15).

Herman Frederik Martinus
(Freddy) Mees, 1908—1946

- Nr. 3. Freddy's dochter uit zijn eerste huwelijk: Christiane Grietje Hélène Busulenga-Mees 1931.

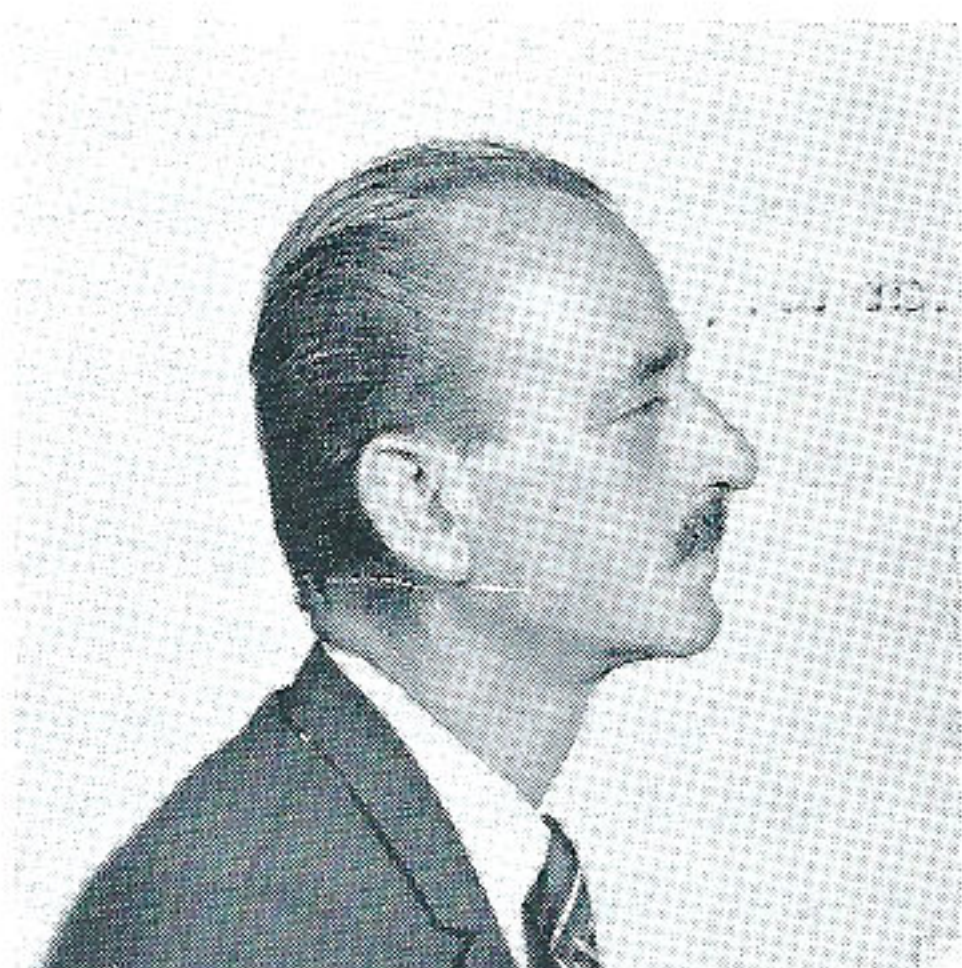
Christiane Busulenga-Mees
geb. 1931

- Nr. 4. Freddy's dochter uit zijn tweede huwelijk: Hendrika Elisabeth Victorio Marquez-Mees met haar dochter Isabel geb. 1960, op de dag van haar eindexamen, met toga en baret, klaar om Rechten te gaan studeren aan de Universidad Iberoamerica.

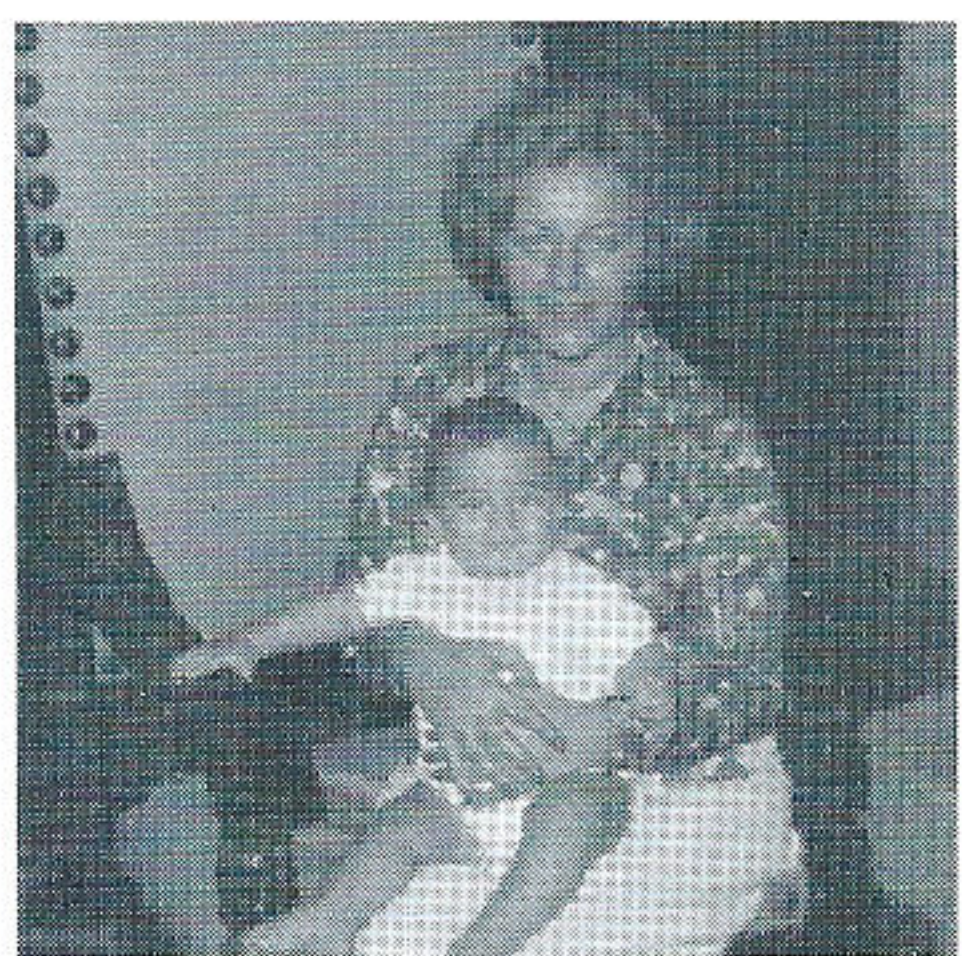
Elisabeth Marquez-Mees met Isabel,
geb. resp. 1941 en 1960

- Nr. 5. Frederik Herman's jongste zoon François Pieter Manno Mees, genaamd Pieter, geb. 1916, (G 12-16).

François Pieter Nanno Mees 1916
„Pieter”

- Nr. 6. Pieter's oudste dochter Yolanda Christina Tarrab-Mees geb. 1942, met haar zontje Jacopo.

Yolanda Tarrab-Mees met Jacopo

- Nr. 7. Luis Armando Zamora, geb. 1966, zoon van Pieter's jongste dochter Claudina Guadalupe Zamora-Mees, geb. 1947.

Luis Armando Zamora, geb. 1966,
zoon van Claudina Guadeloupe
Zamora-Mees

Mieneke is gestart

Mieneke Mees-van Hoogstraten met Marten Jan en Adine bij
Marten Mees in Rockanje

Nadat begin 1977 haar echtgenoot Peter Mees (R 12-8), van haar werd weggenomen, heeft Mieneke Mees-van Hoogstraten niet stil gezeten. Met krachtige hulp van zoon Marten Jan en dochter Adine heeft ze haar huis ingericht tot een weef- en interior design instituut. Ten bewijze drukken wij hieronder af de aankondiging van de opening op 21 oktober 1978. Met haar artistieke talenten en grote ervaring op alle gebieden van de textiel zal zij met haar nieuwe instituut ongetwijfeld succes hebben en wij betuigen haar onze hulde voor haar energie en moedig initiatief.

MIENEKE MEES
Weaving for Interior Design

HARRIET STRIBLEY & **ROGER STRIBLEY**
Clay Collaborations Functional Stoneware

opening monday october 21
7:30-10 pm
show continues until november 4

GALLERY 7 565 HAMILTON STREET, VANCOUVER Telephone 669 0127
Art work from Queen Elizabeth Theatre

Iets over de achtergronden van je leven en werk

Afgelopen jaar kwam in een gesprek met Philip Mees het idee naar voren om een nieuwe rubriek in de Kroniek te openen, waarin familieleden iets over de achtergrond van leven en werk zouden kunnen schrijven. Sommigen zullen dat zoeken en vinden in het belijden van een godsdienstige richting, anderen weer in een meer filosofische of sociale levensbeschouwing. Het is de bedoeling om daarmee de gelegenheid te openen, dat iedere familielid, vooral ook de jongeren, iets persoonlijks in de Kroniek te berde kunnen brengen. Aagezien er nu eenmaal altijd één schaap 't eerst over de dam moet, heb ik toegezegd, voor dat schaap te willen spelen.

Welnu, ik ben anthroposoof, of, dat is meer in overeenstemming met de werkelijkheid, ik probeer dat te zijn.

Wat is anthroposofie? Van buitenaf gezien is het een vereniging van mensen, die lid van die vereniging zijn geworden, omdat zij iets in anthroposofie zien. Het is een internationale, of beter: a-nationale beweging, die in Dornach, Zwitserland haar centrum heeft. Per land zijn er verenigingen naar nationaal recht, die als het ware worden samengevat door de Allgemeine Anthroposophische Gesellschaft, Dornach, Zwitserland. In Dornach staat het Goetheanum, een zeer origineel qua vormen levend gebouw, dat als omhulsel dient van het geestelijk hart van de beweging.

Anthroposofie werd als geesteswetenschap in de wereld gebracht door Dr. Rudolf Steiner (1861-1925).

Rudolf Steiner omschreef Anthroposofie als „ein Erkenntnisweg, der das Geistige im Menschenwesen zum Geistigen im Weltenall führen möchte.” W. F. Veltman geeft op pag. 7 van zijn boekje „Wat is Anthroposofie?” de volgende definitie: Anthroposofie is een wetenschap die door systematische scholing van de zielefuncties het geestelijke in de mens leidt tot het concreet ervaren van het geestelijke in het wereld-al. Deze kernachtige zin omvat een levenswerk, dat qua intensiteit en omvang zijns gelijke in de mensheids-geschiedenis nauwelijks kent. Om een overzicht van het werk en werken van Rudolf Steiner en daarmee van Anthroposofie te verkrijgen raad ik aan het boek „Rudolf Steiner, man van de toekomst” (uitgeverij Lemniscaat) te lezen.

Naast een bewustzijnsscholingsweg, die van zeer veel zijden uit wordt aangegeven, heeft Rudolf Steiner Anthroposofie als het ware uitgewerkt en bruikbaar gemaakt voor vele levensgebieden. Om er maar enkele te noemen: (heil)pedagogie, eurythmie, natuurwetenschap, geneeskunde, biologisch dynamische landbouw, architectuur, sociale wetenschappen, economie enz. Telkens, wanneer je in deze vakgebieden duikt, wordt je verrast door twee dingen: de grondige kennis van Rudolf Steiner omtrent de op dat gebied bestaande

wetenschap en de fundamentele vernieuwing, verruiming, die de wetenschap op dat vakgebied ervaart, wanneer de verbinding met anthroposofie gelegd wordt. Wel te verstaan: het gaat dus niet om een „alternatieve” uitkomst, waarbij het bestaande wordt genegeerd of weggeworpen, maar om een verruiming, verbreding en verdieping van inzichten, waardoor het mogelijk wordt tot geheel nieuwe door- en uitzichten op het leven en de wereld te komen. Kortom: naast een innerlijke ontwikkelingsweg van de mens wordt de mogelijkheid geopend om deze in een dienende functie in ons maatschappelijk bestel in te brengen. Velen kennen reeds de Vrije Schoolbeweging, de Heilpedagogische instituten, Biologisch-Dynamische landbouwproducten e.d. Een aspect wil ik nog noemen. Anthroposofie is in de kern christelijk en beschouwt de komst van Christus op aarde als het grootste gebeuren in de mensheidsontwikkeling op deze aarde. De geesteswetenschap, Anthroposofie, heeft als peilers twee uitgangspunten: het Christus-gebeuren op aarde en het moderne, westerse bewustzijn. De innerlijke ontwikkelingsweg, die kan worden gevolgd houdt met beide uitgangspunten ten volle rekening. Wil men daarvan in eerste aanleg kennis nemen, dan leze men het boek „Hoe verkrijgt men bewustzijn van hogere werelden” van de hand van Rudolf Steiner (Uitgeverij Vrij Geestesleven, Zeist). Wil men meer weten of een andere ingang zoeken dan is er zeker voor elk wat wils. Naast tientallen boeken omvat het levenswerk van Rudolf Steiner meer dan 6.000 voordrachten over de meest uiteenlopende onderwerpen. En sindsdien hebben vele mensen, die zich in Anthroposofie verdiepten, aan dat werk weer hun inzicht en ervaring toegevoegd. Om het maar in de familie te houden: zie „Levende metalen” en „De aangeklede Engel” van L. F. C. Mees, arts (Uitg. Lemniscaat). Een tijdschrift als „Vrije opvoedkunst”, dat al tientallen jaren wordt uitgegeven, geeft regelmatig goed gefundeerde artikelen, vooral in verband met de pedagogische inzichten, die uit Anthroposofie voortvloeien. Tenslotte noem ik nog het boek van Prof. Dr. B. C. J. Lievegoed „De levensloop van de mens” (Uitgeverij Lemniscaat), dat, naar mij gebleken is, veel mensen heeft aangesproken. Omdat er, hopelijk, onder de lezers van de Kroniek, veel ouders van jonge kinderen zijn wil ik eindigen met de aandacht te vragen voor de sprookjes. Na een lange periode van verguizing en misvorming (het z.g. „lief” maken van sprookjes) heeft het publiek het sprookje als bron van wijsheid voor jong en oud weer ontdekt. Kortgeleden verscheen bij de meergenoemde uitgeverij Lemniscaat een zo zuiver mogelijke vertaling van alle sprookjes van de gebroeders Grimm, gemaakt door een groep ouders en grootouders.

De schat van sprookjes uit dit boek kunnen voor veel mensen een opening bieden voor een andere wereld, die achter de zichtbare aanwezig is en waarin Anthroposofie ook haar wortels heeft.

R. S. H. Mees

Ziekte en geneeskunst

Wat is eigenlijk geneeskunst? Wat is het verschil, de overeenkomst en de verhouding tussen geneeskunde en geneeskunst?

Dagelijks proberen wij artsen te weten te komen aan welke ziekten onze patiënten lijden. Dat te-weten-komen is het proces van anamnese en onderzoek. In de anamnese trachten wij te weten te komen wat de zieke subjectief voelt. Door het onderzoek tracht de arts al deze subjectieve gevoelens te objectiveren. De uitkomst van de objectivatie van de subjectieve gevoelens is de door de dokter gestelde diagnose van de ziekte. De dokter maakt onderscheid in de aanvaankelijke eenheid van ziekte en zieke; hij onderscheidt ziekte en patiënt en legt daardoor de kiem van een verdergaande scheiding.

Dat leert hij aan de universiteit in zijn opleiding. Hij leert over ziekten alsof dat entiteiten zijn, alsof de ziekte apart te denken is van de zieke. De ziekten in de leerboeken zijn echter abstracties en constructies, opgebouwd uit vele waarnemingen van zieken en hun verschijnselen. (Huygen). De techniek en haar mogelijkheden dreigen de kloof tussen zieke en ziekte steeds groter te maken; de technologie dreigt de geneeskunde te dehumaniseren.

De ontwikkeling van de wetenschap wordt echter tegelijkertijd steeds belangrijker voor de zieke: deze krijgt veel meer mogelijkheden tot genezing aangeboden. Hoewel men dus op zijn hoede moet zijn voor de dreigende scheiding door de wetenschap en de techniek, moet men er tegelijkertijd dankbaar voor zijn!

In de praktijk zal vooral de huisarts ondervinden, dat hij weer verbinden moet wat gescheiden is. Dat is een *kunst*!

Ziek worden is verstoring van het evenwicht tussen ziekmakende en gezondheidende factoren. De mens streeft altijd van uit zichzelf naar een nieuw evenwicht. Het door pijn en ziekte verstoorte evenwicht is de verbreking der verhoudingen met en in de mens als lichaam, ziel en maatschappelijkheid. Door pijn en ziekte is er een verdeeldheid ontstaan. Door verstoring van het evenwicht ontstaan pijn en ziekte; het verbroken verband doet pijn en ziekte ontstaan. Pijn en ziekte zijn deze scheiding en verdeeldheid. Pijn en ziekte zijn de verstoring van de eenheid van weefsels en organen; van de psychische gesteldheid en het maatschappelijk functioneren. *Behandelen* is daarom verbinden, hechten en helen.

Behalve verbinden, hechten en helen is behandelen ook helpen, verzorgen en genezen. In de behandeling communiceert de arts met zijn patiënt. De diagnose komt tot stand in een onderhandelingsproces tussen arts en patiënt (Van Es). Zelfs is het ware geneesmiddel de dokter zelf: „By far the most frequently used drugs in general practice is the doctor himself!” (Balint). De dokter maakt echter in zijn behandeling

gebruik van het instrument (in principe doet de chirurg dat vooral), het geneesmiddel (de internist) en het woord (de psychiater). (De pastor heelt of brengt heil met het Woord!).

De arts behandelt op magische en wetenschappelijke wijze. De moderne 20ste eeuwse, „beschaafde” mens werkt in zijn onderbewustzijn met archaische patronen van magie en bijgeloof: afkloppen e.d. Ook gezondheid is nog steeds een magische of sacrale zaak, zo niet een heilig huisje! De oude voorstelling van een hemelse redding door een alom tegenwoordige goddelijke helper is geseculariseerd tot de volkomen paraatheid van de geneeskundige dienst met zijn ambulances, die voorrang hebben in het verkeer; en de S.O.S.-telefoon dienst, die men ten allen tijde kan bellen. De huidige reinheidscultus met wasmiddelen en deodorantia heeft ongetwijfeld te maken met de doop, waardoor de mens van zijn erfzonde verlost wordt. Onze toediening van medicijnen in gekleurde capsules heeft een regelrechte verbinding met de communie van de heilige maaltijd, waardoor men deel heeft aan het lichaam van de Heiland. Het lijkt geen twijfel, dat wij artsen onbewust magie toepassen: moeilijke Latijnse woorden als toverspreuk; massage en acupunctuur als magische handoplegging en beïnvloeding. Het komt tegenwoordig voor, dat een stervende per ambulance met loeiende sirene als om de duivel van zich af te houden naar het moderne kerkgebouw — het ziekenhuis — wordt vervoerd en daar door de opperpriester en zijn dienaren in witte jassen ontvangen wordt in het allerheiligste vertrek en de rituelen ondergaat van injecties en infusen, van resuscitatie en re-animatie.

Hoewel dit alles wetenschappelijk verklaarbaar is, maakt dit toch op patiënten en hun familie een geweldige magische indruk. Onze magische handelingen zijn gerationaliseerd: ons handopleggen is om te onderzoeken; onze pillen zijn gekleurd om hen te onderscheiden van andere pillen; onze Latijnse termen zijn onze taal in de medische wetenschap. Dat de arts van de wetenschap gebruik maakt, spreekt vanzelf. Negeert hij de wetenschap en werkt hij alleen magisch, dan is hij een kwakzalver. Blijft zijn werk alleen wetenschappelijk, dan is hij een machinereparateur.

Eenheid van beide, van het magische en het wetenschappelijke, vormt de geneeskunst.

De patiënt vraagt ook om beide: hij vraagt om wonderbaarlijke genezing met de modernste middelen. De geneesheer verbindt, hecht en heelt. Door het verband wordt de pijn weggenomen en herstelt de anatomische wond zich; door het geneesmiddel herstelt de ziekgeworden fysiologie zich. De psychiater zoekt naar de oorzaak van de verstoorte verbanden in het gevoel en gedrag van de patiënt in zijn heden en verleden. De patiënt moet weer aan zijn naasten en aan zijn werk „gehecht” worden.

Het is de functie van de geneesheer om de patiënt te helpen zijn eenheid te herwinnen, de relatie met zijn

versnipperde zelf in al zijn lichamelijke, psychische en sociale aspecten. Het herstel van de eenheid van de verdeelde en gebroken mens in, door en tot geest heft de ziekte op en geneest de patiënt.

Hoewel het de geneesheer is, die verbindt, hecht en heelt, is het de patiënt, die geneest. De geneesheer geneest niet, maar door het leggen van verband geeft hij de patiënt de gelegenheid zichzelf te genezen. De geneesheer is niet de heer van de „vis medicatrix naturae”, maar daar de dienaar van.

De mens zelf is zijn eigen genezer.

Jores schrijft, dat de ziekte een poging van de mens is om weer in harmonie met zichzelf en zijn omgeving te komen. Het doormaken van een ziekte is een crisis in het leven, waaruit de mens niet als de oude maar als vernieuwd en herboren te voorschijn moet komen. Ziekte mag het lot zijn van een mens, misschien is het ook zijn kans om als gereïntegreerd genezen te worden. Het is de integrale geneeskunde, en de integrerende en daarom scheppende geneesheer, die de patiënt de weg wijst naar het herstel van zijn eenheid.

De mens is meer dan de som van zijn somatische, psychische en sociale aspecten: hij is geest, waardoor hij zich boven zijn deelaspecten verheft. Pas in de geest is de mens een integrale eenheid van zijn lichaam, zijn ziel en zijn maatschappelijkheid. Pas de geestelijke mens is waarlijk mens. Pas als geest kan de mens de eenheid vinden *ondanks* zijn lichamelijke, zijn psychismen en zijn maatschappelijke beslommeringen. De mens als geest is de overgrijpende en samenvattende van zijn eigen biologische, psychische en sociale aspecten zonder hen te verliezen, of zonder ooit zinvol te kunnen leven zonder deze aspecten; het is de geest, die de mens waarlijk mens laat zijn.

De zich geestelijk gelovende, de nog aan zichzelf als geest gelovende mens, weet met zijn geest zijn zinnen, zijn zieligheid en zijn maatschappelijkheid te beheersen. Nu hebben de meesten in het Christelijke Westen het geloven aan zichzelf als geest (= God) in de ontkerstening door hun twijfel en hun wetenschap afgeschaft. Voor hen is het geloof onhoudbaar geworden. Dat het geloof, behalve onhoudbaar tevens onontbeerlijk is, hebben zij nog niet begrepen! Zij hebben met hun verstandelijke wetenschap aan hun gevoelde overtuiging een einde gemaakt, zonder dat zij een begin gemaakt hebben aan het begrijpen van hun geloof, d.i. het begrijpen van de waarheid, waaraan zij gelovend nog niet konden twijfelen.

Maar zolang zij geen begin gemaakt hebben aan het begrijpen van de waarheid en aan het begrijpen van zichzelf als geest, blijven zij zonder geest, blijven zij gedesintegreerd, blijven zij zonder hoop en zonder troost! Christus is gekruisigd, God is dood; het is Goede Vrijdag geweest en aan Pasen is men nog niet toe, om van Pinksteren maar te zwijgen.

Rieff schrijft in Amerika: „This culture, which once imagined itself inside a church, feels now trapped in

something like a zoo of separate cages”. In de Sowjetstaat wordt de troosteloze situatie geïllustreerd door Solzhenitsin in „Kankerpaviljoen”: „Gewoonlijk is de huisarts de aangewezen trooster in ons leven. . . . Zonder een figuur als de huisdokter kan een gezin in een ontwikkelde samenleving niet bestaan”. Maar Johannes laat Jezus in zijn Evangelie zeggen tot zijn discipelen: „Ik ga heen, waardoor u bedroefd zult zijn, maar ik zal de Vader vragen u de Trooster te zenden, die bij u blijft tot in eeuwigheid, nl. de geest der waarheid, die u blijdschap zal brengen en die u vrij zal maken”. De meesten in onze huidige maatschappij verkeren in de droefheid, omdat zij niet meer geloven en nog niet begrijpen.

Als de mens zich nóg als geest gelooft of zich wéér als geest begrijpt en herkent, dan kan hij zich bevrijden van de ziekten van zijn lichaam, zijn ziel en zijn maatschappelijkheid. Hij kan in de geest zelfs vrij zijn *ondanks* zijn ziekten en aardse beslommeringen. In zijn uiterste consequentie kan de mens vrije geest zijn aan en ondanks het Kruis; in de kerk zegt men: dankzij het Kruis!

De mens, die het geloof mist, dat hij geest is, is een mens, die alleen maar de som van zijn deelaspecten is; een armzalige mens, arm aan zaligheid, en die in zijn hunkering naar die zaligheid of geestelijkheid hulp zoekt bij de arts en niet meer bij de dominee of pastoor. Deze armzalige mens, deze slechts „functionerende” mens vult de wachtkamers der artsen, waar hij met pillen zijn zaligheid wil kopen zonder haar daarmee te kunnen krijgen.

Geneeskunst

Geneeskunst is het (filosofisch) einde der geneeskunde. Geneeskunst is geen geneeskunde meer. Als geneeskunst overschrijdt de geneeskunde haar grenzen en wijst zij naar iets anders, nl. naar het genezen door wijsheid, naar de wijsheid zelf.

J. M. Mees, arts.

IN MEMORIAM

Mr. Bernard Mees

1904—1978

Op 6 oktober 1978 kwam er na 73 jaar plotseling een einde aan het leven van mijn vader, Mr. Bernard Mees.

Een leven, dat lang niet altijd gemakkelijk is geweest. Een leven, dat overheerst werd door die nare handicap, die hem zijn gehele leven afhankelijk maakte van andere mensen. Maar gelukkig een leven, dat vol was met hechte vriendschappen en een warme belangstelling voor mens en ding.

Mensen speelden een grote rol in zijn leven. Zo waren

Mr Bernard Mees 1904—1978

er twee vrouwen. Gedurende de eerste 35 jaar van zijn leven was dat de allerliefste Tante Cor, daarna mijn moeder, die zich met een enorme zelfopoffering tot taak stelde, het leven van de man, waar zij van hield, zo normaal mogelijk te maken.

De belangrijke mannen zijn clubgenoten uit Leiden, die zorgden dat zijn studententijd een onvergetelijke werd. En Van Leeuwen, zijn chauffeur, die met een loyaliteit en een gevoel voor humor dag en nacht voor hem klaar stond.

Later waren dat ook de mensen uit het knusse Epserbos, die samen met de prachtige natuur de laatste veertien jaren dikwijls tot een feest maakten.

Zijn grootste belangstelling ging uit naar het verkeer. Vanuit die belangstelling promoveerde hij tot doctor in de rechtswetenschappen op een dissertatie „Verkeersvraagstukken in de Grote Stad”. De jaren voor de oorlog was hij werkzaam bij de R.E.T., waar hij zijn tramhobby aan overhield. Mede door het feit, dat hij uitstekend schreef, publiceerde hij menig waardevol stuk. Een andere hobby was zijn postzegelverzameling.

Na de oorlog werkte hij bij de Stadsontwikkeling en Wederopbouw van Rotterdam. Minder interessant helaas, maar gelukkig werd hij, toen hij zestig werd, gepensioneerd en werd de droom „buitenwonen” werkelijkheid. Van stadsmens werd hij natuurmens en genoot niet alleen van de verscheidenheid aan vogels

en bloemen, maar ook van het aangepaste huis, en, nogmaals, van zijn vrienden.

Wij missen hem, zoals velen. Het is, zoals één van zijn dierbaarste vrienden op de begrafenis tegen mij zei: „Kind, je hebt geen idee, wat een grote vriend je verloren hebt”.

Tonia Mees

IN MEMORIAM

Gregorius Mees

Geboren te Batavia 2 september 1914, overleden te Arnhem 29 oktober 1978, (R 11-24).

Godi Mees, (zo werd hij van kind af genoemd) was de zoon van Jastarro (John) Mees en Engelina Henriette Broekhoff, (R 10-26). John was directeur Assurantiezaken van de grote directiefirma van cultuurondernemingen, tevens handelshuis, Tiedeman & Van Kerchem te Batavia.

Na de lagere school volgde Godi de cultuurschool te Soekaboemi en de opleiding tot fabrieksemployé te Malang. Daarop trad hij in dienst bij General Motors te Batavia, welke betrekking hij niet lang daarna verwisselde voor een technische functie bij een oliepalmenonderneming in Bantam.

Hij trad in militaire dienst en geraakte in Japanse krijgsgevangenschap, werd tewerkgesteld aan de beruchte Birma Spoorweg. Na de bevrijding bleef hij militair en werd ingedeeld bij Militair Technische Dienst van het K.N.I.L., aanvankelijk te Singapore. Daar leerde hij Corinna Scheltens kennen met wie hij in 1946 te Batavia trouwde. In 1948 trokken zij met hun inmiddels geboren eerste zoontje naar Nederland en vestigden zich in Den Haag waar Godi een functie aanvaardde bij „Defensie”. Hij en Corinna sloten zich na verloop van jaren aan bij de Jehova's Getuigen. Deze groep heeft bezwaar tegen alles wat met oorlog van doen heeft en geheel consequent verliet Godi deze dienst om technisch ambtenaar te worden bij „Verkeer en Waterstaat” afdeling P.T.T.

Gregorius Mees 1914—1978

Er kwamen drie kinderen, John Franciscus geb. 1947, Ronald Rudolf, geboren 1954 en Gabriëlle Elisa, geboren 1957. John trouwde en heeft twee dochtertjes, Manon (11) en Nicole (9).

Het overlijden van Corinna was voor Godi een harde slag en er volgden drie zware en moeilijke jaren. Op 11 augustus 1978 huwde hij met Olga van Overmeir, (geb. 1931), eveneens aangesloten bij de bediening der Jehova's Getuigen. Helaas heeft hun beider nieuw geluk niet langer dan een paar maanden mogen duren.

Met Godi Mees is een zeer bescheiden en een zeer gevoelig en fijnbesnaard mens van ons heengegaan.

IN MEMORIAM

Martha Alting Mees-von Haartman,

geboren te St. Petersburg 20 augustus 1885, overleden te Aix-les-Bains 9 maart 1978, weduwe van Fokko Alting Mees, graficus en schilder, 1887-1968, (G 11-1).

Alvorens haar neef Dr. Gerlof Fokko Mees, (G 12-1), conservator van het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie te Leiden aan het woord te laten verstrekken wij U enkele gegevens om de familieleden die in Gerlof's herinneringen voorkomen, beter te kunnen plaatsen.

Mr. Dr. Regnerus Tjaarda Mees, 1858-1932, (G 10-4), en Constance Theodora Gerhardina van Zijll de Jong kregen vier kinderen: Maria Constance (tante Toet) Captijn-Mees 1886-1964, Fokko Alting 1887-1968, (G 11-1), Dr. Regnerus Tjaarda, 1880-1972 en

Martha Alting Mees-von Haartman

Dr. Constantinus Alting, 1894-1978. Alle vier werden in Indië geboren waar vader Regnerus Tjaarda advocaat en procureur was, plaatsvervangend directeur van de Javasche Bank en firmant van de bankiersfirma van Heusden & Mees. Deze Regnerus Tjaarda was de zoon van Mr. Fokko Alting Mees, 1819-1900, (G 9-3) en Maria Perina Francisca van Thielen. Fokko Alting was president van de Javasche Bank, president van het Hooggerechtshof van Nederlandsch-Indië, Minister van Koloniën, lid van de Raad van State en president van de Nederlandsche Handel Maatschappij, Commandeur Nederlandsche Leeuw. Deze tak is de oudste van onze familie en als wij een koningshuis waren zou Gerlof in oktober 1978 toen zijn vader Dr. Constantinus Alting overleed, onze koning zijn geworden. (Ik denk dat hij liever in Leiden bij zijn vogels en vissen blijft!).

Martha von Haartman trouwde in 1950 op 65-jarige leeftijd in derde echt met Fokko Alting Mees, die toen ruim 62 was. Het was ook Fokko's derde huwelijk. Het eerste, met Hendrika Olierook, eindigde met echtscheiding, het tweede door het overlijden van de Hongaarse Katalin Pataky, na 12 jaren, in 1946.

Martha kwam uit een adellijk Fins geslacht en ze heeft haar memiores opgetekend in boekvorm met foto's geïllustreerd. De titel is „Vinddriven”, „Gedreven door de Wind” ,geschreven in haar moedertaal, het Zweeds. Daarin beschrijft ze hoe ze opgroeide in de hoogste hofkringen van St. Petersburg, hoe ze al heel jong en volstrekt onvoorgelicht gekoppeld werd aan een jonge officier van de keizerlijke garde, van haar eigen stand en hoe dit huwelijk een volslagen mislukking werd omdat hij homofiel bleek te zijn; hoe ze daarna trouwde met een eveneens tot haar stand behorende zee-officier en hoe, toen deze in de oorlog was, en ver weg, de revolutie uitbrak en ze met haar twee heel jonge kinderen moest vluchten; hoe ze op een Engels oorlogsschip in Jalta werd opgenomen en naar Malta gebracht. Daar verlangde ze zo naar haar geliefde Finland, dat ze kans zag via Parijs en Londen daarheen terug te gaan; hoe ze toch weer terug ging naar Frankrijk en met wat financiële hulp van Grootvorstin Olga haar kinderen in een internaat onderwijs kon laten geven. Hoe ze met prinses Murat een Russisch restaurant dreef in Nice en hoe dat, hoe kan het anders, niet stand hield; hoe ze voorts werkte in een antiekwinkel, dame de compagnie was en conversatielessen gaf.

Haar tweede man, de zee-officier Kartavseff, heeft haar in de steek gelaten, niets meer van zich laten horen tot Martha in 1926 hoorde, dat hij in 1922 met een ander getrouwd was. Ze werd gezelschapsdame bij de rijke Zweedse familie Vicandar, ging echter terug naar Nice alwaar dienstbode. In 1937 uitgeput en ziek als hostess-huisbewaarster opgenomen door de Vicandars in hun villa aan de Riviëra. Daar bleef ze 16 jaren. Gedurende en na de tweede wereldoorlog werd de villa bezet door Fransen, Senega-

lezen, Italianen, Duitsers, Amerikanen en andermaal Fransen. In 1941 heeft ze met Fokko Alting Mees kennis gemaakt en 1950 trouwden ze. Niettegenstaande beider gevorderde leeftijd werd het een uitstekend huwelijk. Ze besluit haar memoires ongeveer als volgt:

.... hoe het leven verliep voor de enige dochter van Rafael von Haartman, geboren in St. Petersburg tijdens de regering van Tsaar Alexander III, nu wonend in de vijfde republiek”.

Mr. Marten Mees te Rotterdam, oud consul-generaal van Zweden, grondig kenner van de Zweedse taal, heeft het boek vertaald, maar het is nog niet rijp voor stencil of fotocopie. We zijn er nog over bezig, wellicht kunnen we volgend jaar nadere mededelingen verstrekken.

En nu is het de hoogste tijd voor Gerlof's herinneringen aan Tante Martha en Oom Fok.

Ph. A. J. Mees

Gerlof:

Over Tante Martha kan ik niet goed beginnen zonder ook Oom Fok ter sprake te brengen. Toen ik een jongen was, was Oom Fok voor mij een tamelijk schimmige en naar ik meen strenge figuur. Ik herinner mij eigenlijk maar, heel vaag, één bezoek van hem, toen hij zijn nieuwe vrouw Tante Cato in Santpoort bij ons kwam voorstellen. Dat moet 1934 zijn geweest, toen ik 8 jaar was. Gedurende de oorlogsjaren hadden wij natuurlijk geen contact; ik diende bijna vijf jaar in het leger en kwam past herfst 1949 weer in Nederland terug. Mijn zus Kitty was toen al in Roquebrune-Cap-Martin te logeren geweest en kwam met een korte uitspraak: „Oom Fok is aardig”. Ik ben er vrijzeker van dat Kitty ook naar de bruiloft van Oom Fok en Tante Martha is geweest.

Zelf zag ik Oom Fok weer, en maakte ik kennis met Tante Martha, in augustus 1950 — ik ging toen met vakantie naar Corsica en legde zowel op de heenweg als op de terugweg elk een dag of zes bij hen aan in de Villa Calvera. De Villa Calvera, een zeer grote villa, was eigendom van Vicandar, een Zweedse miljonair die zijn fortuin dankte aan de handel in kurk. De naam van de villa was ontleend aan de voornamen van hem en zijn vrouw (Ca(r)l-Vera. Het grootste deel van het jaar verbleven de Vicandars in Zweden, en mijn tante woonde permanent in de villa als huisbewaarster. Voor deze betrekking was zij bijzonder geschikt daar Vera van geboorte Russische was en eigenlijk nooit goed andere talen had leren spreken. Tante Martha sprak natuurlijk vloeiend Zweeds, Russisch en Frans, evenals trouwens Duits en Engels. In 1951 en 1956 logeerde ik op dezelfde wijze telkens enige dagen op de Villa Calvera, en later kwamen mijn oom en tante ook geregeld in Nederland. Hoewel mijn tante nooit in Nederland heeft gewoond, en Nederlands een van de weinige Europese talen was die zij niet sprak, was zij toch trots op de Nederlandse nationaliteit die zij door haar huwelijk had verkregen.

In tegenstelling tot mijn vader, die deze eigenschap volkomen miste, was Oom Fok wel een beetje familieziek, of juist gezegd, tijdens de koffie na de maaltijden vertelde hij graag allerlei familie-anecdotes die waard zijn der vergetelheid te ontrukken.

Zo b.v. dat toen mijn vader zich met mijn moeder verloofde, Opa Mees (bankier) er vanzelfsprekend in geïnteresseerd was wat de toekomstige schoonvader van zijn zoon wel voor de kost deed. Dat die toekomstige schoonvader (Albert Verwey) zich als volwassen man bezig hield met „versjes maken”, zoals hij dat denigrerend zei, was voor hem onbegrijpelijk. Gelukkig werd Verwey later professor in Leiden, en wat kan er respectabeler zijn dan dat? Ook over de gezondheidstoestand van mijn vader was hij slecht te spreken en mede of vooral daarom onthield hij aan het huwelijk zijn goedkeuring. Zo kwam het dat mijn ouders voor de kantonrechter trouwden. Opa Mees verscheen daar overigens niet: hij had alleen duidelijk willen maken dat hij geen verantwoordelijkheid voor het huwelijk wilde dragen.

Opa Mees (G 10-4), was bankier te Batavia. Tien jaar lang was hij plv. directeur van de Javasche Bank, maar toen er een nieuwe directeur werd aangesteld, is hij gepasseerd. Dat is een zware slag voor hem geweest. Het lijkt ook haast onbegrijpelijk dat men iemand die zo lang de zaken goed heeft beheerd niet tot directeur heeft benoemd. De reden was blijkbaar een zeker gebrek aan vlotheid in de omgang. Overgrootvader Mees (G 9-3), gaf ter gelegenheid van zijn 80ste verjaardag een gala-diner. Opa Mees was hiervoor uit Indië overgekomen. Overgrootvader Mees was president van de Handel Mij. Nooit had hij zich aan de carrière van zijn zoon iets gelegen laten liggen (aldus nog steeds Oom Fok), maar aan het diner plaatste hij hem opzettelijk naast de vrouw van een der directeurs van de Handel Mij. Gedurende het gehele diner heeft Opa Mees geen boe of ba tegen zijn tafeldame gezegd. Toen er kort daarna een vakature te vervullen viel in de directie, vroeg de bovengenoemde directeur vanzelfsprekend aan zijn vrouw wat zij vond van Mees, en even vanzelfsprekend vertelde zij dat Mees een stomvervelende vent was die de gehele avond zijn mond niet had opengedaan. Dat was het einde van die kans. Nu had overgrootvader, als president, de benoeming er toch wel kunnen doordrukken, maar hij was per slot ook een Mees en deed dat niet.

Bepaalde andere familie-eigenschappen drukte Oom Fok kernachtig als volgt uit: „Eigenlijk is het toch allemaal alleen maar krenterigheid”. Het verhaal gaat trouwens dat Opa Mees de ambitie had om miljonair te worden, maar toen hij acht ton had stierf zijn vrouw en werd de helft van het vermogen onder de kinderen verdeeld.

Ook andere, mij volkomen onbekende familieleden gingen over de tong, zo Tante Swaantje Uniken Mees, die volgens Oom Fok aan de drank was, en als je bij haar op bezoek ging steevast zei: „Je lust toch wel

een spatje?”. Volgens mijn moeder is dit overdreven; tante Swaantje lustte graag een slokje maar daarom was zij nog niet aan de drank. Er was ook een nicht De Kat Angelino, op wie Oom Fok nogal gesteld was. Haar naam leidde er echter toe dat de poes, geheten Tigro, die Oom Fok en Tante Martha hadden, altijd met de naam De Kat Tigro werd aangeduid.

De tuinman van de Villa Calvera was een Italiaan die Giovanni heette. Hij was bezeten van een waanzinnige jalouzie waar het zijn vrouw betrof, iets waartegen hij al eens in een inrichting opgenomen was geweest. Oom Fok zei dat de man helemaal niet gek was, maar dat hij een sadist was die zijn vrouw graag treiterde. Giovanni en zijn vrouw waren van middelbare leeftijd (zij hadden een volwassen dochter van een jaar of 25), maar desondanks werd elke jonge man argwauwend bekeken. Een jonge Italiaanse tuinman had ontslag genomen vanwege de dreigementen. Toen ik daar logeerde en dat allemaal hoorde kreeg ik een gevoel van gepasseerd te worden, was ik dan geen man? Gelukkig voor mijn zelfgevoel kwam dat binnen enkele dagen in orde: nu werd mevrouw (zeker 20 jaar ouder dan ik was) ervan beschuldigd het met mij aan te leggen.

Een anecdote over Oom Fok zelf hoorde ik van mijn moeder. Oom Fok was aanvankelijk als trouw oudste zoon rechten gaan studeren en had het zelfs tot jur. cand. gebracht, maar mede op het advies van den schilder Dirk Nijland, mijn latere stiefvader: „Man je hebt talent, schei toch uit met die rechten”, had hij de studie eraan gegeven en was schilder en graveur geworden. Op een dag kroop er in de serre van Opa Mees een slak over de tafel. Opa Mees liet Oom Fok roepen en gaf hem het volgende toespraakje: „Fokko, net zo min als die slak hier thuis hoort in de serre, hoor jij thuis in de familie Mees”. Ik moet bekennen dat toen ik dit verhaal vertelde aan Oom Fok, hij zich de geschiedenis niet kon herinneren, hij heeft er hartelijk om gelachen en gezegd dat het de opvattingen van zijn vader goed weengaf en dat het best gebeurd kon zijn. Mogelijk is het verhaal dus apocrief.

Op het gebied van zijn kunst was Oom Fok een twijfelaar, wat soms verlamdend werkte op zijn activiteit, maar daarover zal ik niet uitwijken.

Een zekere bewondering voor het militarisme deelden wij: „hoewel dat geen familie-eigenschap was”. Toen hij een kleine jongen was in Batavia, was een oudoom (Theobald van Zijll de Jong) legercommandant en voor diens huis werd elke avond een taptoe geblazen; *prachtig* vond hij het. In de oorlogsjaren 1914/1918 was hij luitenant.

Ik heb Tante Martha, om wie het eigenlijk begonnen is, tot dusver verwaarloosd. Als zij tijd had kwamen de foto-albums te voorschijn van het hofleven in St. Petersburg, van het gezin van den Tsaar, en van Prinses Olga, zuster van den Tsaar en een vriendin van Tante Martha. Van de beide kinderen uit Tante Martha's vroegere huwelijk ken ik alleen het jongste, Igor, ingenieur, getrouwd met een blonde Française.

De dochter, thans weduwe, was de echtgenote van Generaal Viking Tamm, chef-staf van het Zweedse leger. Generaal Tamm had omstreeks 1930 als militair adviseur in Ethiopië gediend en er een boek over geschreven „In dienst van den Negus” (in het Zweeds).

Dan was er een nicht in Engeland, getrouwd met een Engelse admiraal die een stijf been had en wiens conversatie praktisch beperkt was tot de slag bij Jutland waaraan hij had deelgenomen. Het stijve been kwam volgens Oom Fok van het veel te veel drinken dat zeelieden nogal eens doen en moet dus jicht („pootje”) zijn geweest. Harry von Haartman, de broer van Tante Martha, woonde bij haar in de buurt. Ik heb hem ontmoet en ben ook bij hem thuis geweest. In een glazen kast had hij daar zijn gala-uniform van de Russische garde. Dat was een heel zeldzaam stuk, want om tijdens de revolutie levend uit Rusland te ontkomen, hadden de meeste gardisten hun uniform uit moeten trekken. Harry was een groot tennisspeler, een belangstelling die hij gemeen had met zijn vriend Koning Gustaaf Adolf V van Zweden. Eenmaal kwam de Zweedse Koninklijke trein langs de Rivièra; of het Nice was of Menton daar wil ik af wezen, in elk geval een der grotere plaatsen. Op het perron hadden zich verschillende functionarissen en hoogwaardigheidsbekleders opgesteld om den Koning te begroeten, en ook stond Harry er. De trein stopte voor enkele seconden, de adjudant van den Koning sprong eruit, trok Harry naar binnen, en de trein reed weer door, alle functionarissen achterlatend.

Hoewel zij in haar latere levensjaren erg slecht ter been was, reisde Tante Martha tot op hoge leeftijd; na de dood van haar man is zij nog herhaaldelijk in Nederland geweest, en ook reisde zij naar Finland in verband met de uitgave van haar memoires. Zij betreurde het dat het gebruik van het Zweeds daar zo was achteruit gegaan. Het kamermeisje van haar hotel in Helsingfors (zeg niet Helsinki!!) bleek niet eens Zweeds te kennen. Veronica en de jongens zijn twee of drie jaar geleden ook enkele dagen in Aix-les-Bains op bezoek geweest. Zij schreef ons en andere familieleden (mijn moeder en zuster) in een tot het laatst goed leesbaar handschrift, meestal geregeld in het Frans, aan Veronica in het Engels.

Helaas ben ik vergeten over wie precies nog de volgende anecdote gaat. Onze voorouders waren dominee's in Groningen, maar vaak heel vrijzinnige dominee's. Toen een der dominee's op zijn sterfbed lag, kwam zijn broer bij hem op bezoek, tegen wie de stervende (herinner ik mij de naam Menso Alting?) niets anders wist te zeggen, in het Gronings, dan: „'t Is uut met 't kereltje”. Dat wijst niet op een vast geloof in het hiernamaals.

Oom Fok en Tante Martha waren dol op elkaar. Zij spraken elkaar altijd aan met de naam „älskling” (of zo iets):* ik meende dat het Zweeds was, maar kan het niet in een woordenboek vinden.

G. F. Mees

Noot van de redactie:

„'t Kereltje waarmee 't uut was" moet inderdaad Ds. Menso Alting Mees geweest zijn, geb. Oude Pekela 1744, overleden Oude Pekela 1795, (G 7-1), de eerste die de naam Alting voerde. Hij had negen kinderen uit drie huwelijken. Van zijn zoon Regnerus Tjaarda komen de Alting Meezen en van zijn zoon Petrus de Dorhout Meezen, de eerste is van 1790, de tweede van 1792.

Martha Alting Mees-von Haartman laat de twee kinderen na van haar tweede man, t.w. Ir. Igor Kartavseff en Susanne (Svetlik) Tamm-Kartavseff, weduwe van de Zweedse generaal Viking Tamm.

* Het woord betekent: lieveling.

vgl „jag älskar dig" = ik houd van je.

DOCTOR CUM LAUDE OP PROEFSCHRIFT

„Opperbankier en wetenschapsman Willem Cornelis Mees 1813-1884"

In onze vorige Kroniek staat een artikel getiteld „DE GULDEN MIDDENWEG", dat handelt over de tiende ode van het tweede boek van Horatius' Carmina, een in dichtvorm gestelde brief aan Horatius' vriend Licinius. W. C. Mees heeft deze ode gekozen voor zijn declamatio bij zijn eindexamen Latijnse School in 1830.

Het toeval heeft gewild, dat toen dat artikel klaar was voor de drukker, ons bekend werd dat Drs. H. J. M. van de Laar bezig was met een proefschrift over deze W. C. Mees onder de titel als hierboven vermeld. Van deze aanstaande promotie konden wij juist nog met een noot melding maken.

Op introductie van de co-referent, Prof. H. W. J. Bosman, commissaris van Bank Mees & Hope, verschaften onze voorzitter Rudolf Mees, die toen nog

„De Jonge Doctor" wordt aan het promotiediner toegesproken door Philip Mees. Naast de spreker zit Christja Mees-Henny

lid was van de hoofd-directie van de bank, en ondergetekende de heer van de Laar toegang tot ons familiearchief alsmede tot het archief van R. Mees & Zoonen. De heer van de Laar studeerde in zijn jeugd economie, werd stafid van het concern Brenninkmeijer, vertrok op zijn 55ste met pensioen waarna hij zich terstond ging wijden aan economisch-historische studie, vandoord het gebied van zijn bijzondere belangstelling. De promotie vond plaats in de R. K. Hogeschool te Tilburg op 11 mei 1978, promotor was Prof. Dr. Joh. de Vries. Alles in stijl, de Rector Magnificus met ambtsketen aan het hoofd van een indrukwekkende stoet hoogleraren in toga met baret, de 65-jarige promovendus in rok, geflankeerd door zijn paranimfen. En wie waren die twee? Dochter en zoon Van de Laar.

Onder de grote schare familieleden en andere belangstellenden waren drie achterkleinkinderen van W. C. Mees, Hielke Penning-Mees en haar broer Ir. R. A. Mees, kleinkinderen van W. C. Mees' oudste zoon Prof. Dr. Rudolf Adriaan Mees, en Anna Vreede-Mees, kleinkind van W. C. Mees' jongste zoon Ir. Adriaan Walter Mees met haar echtgenoot Henk Vreede. Ondergetekende was er ook.

Het vraag- en antwoordspel werd volgens de regels gespeeld, dat hoort er nu eenmaal bij, ook het zich terugtrekken van de hooggeleerdheid voor intern be- raad, waarna, toen het grote in toga en in baret gestoken gezelschap weer gezeten was, de Rector Magnificus de gevleugelde woorden sprak dat besloten was de gewenste graad doctor in de economische wetenschappen cum laude te verlenen. Daverend applaus, ovatie.

Daarop volgde de receptie waarbij ik bij wijze van surprise de achterkleinkinderen van W. C. Mees aan de stralende jonge doctor mocht voorstellen. 's Avonds diner van een tachtigtal gasten, meest familieleden, waartoe de gastheer Rudolf en mij ook had uitgenodigd. Christja kwam met Rudolf mee. Het werd een boeiende en genoegelijke avond met veel Brabantse gezelligheid. Wat kunnen Brabanders voortreffelijk spee- chen!

De jonge doctor is een man van stijl en goede smaak zodat één van zijn stellingen dan ook luidde:

„Het veelvuldig gebruik van zegswijzen als „het leveren van ministers", „het meebrengen van wisselgeld" en het al of niet „aan de bak komen" van bepaalde groeperingen, dat geconstateerd kan worden in de loop van een kabinetsformatie, is niet in overeenstemming met de hoge belangen, die in het geding zijn".

Een weldadig aandoend geluid in een samenleving waarin leden van de Tweede Kamer elkaar verwijten „uit de nekharen te kletsen" en evenmin schromen om schuttingwerkwoorden te gebruiken in 's Lands Vergaderzaal.

Onze ruimte laat niet toe een samenvatting te geven van het 444 bladzijden plus bijlagen tellende proefschrift. Voor onze gehele familie is met name interes-

sant schrijver's bijzonder knappe en beknopte beschrijving van onze familie in de 18de en 19de eeuw, en hoe Mr. Rudolf Adriaan Mees, 1789-1866, ongeacht de predikanten, de eerste academicus was en daarmee de grondslag legde voor academische studies van zijn zoons en vele latere nakomelingen. Men leze Van de Laar's betreffende passage:

„Wanneer Rudolf Adriaan bij de firma Mees in 1810 zijn intrede doet, nog niet als firmant, want dat geschiedt eerst in 1829, kan de firma reeds bogen op een bijna honderdjarig bestaan. Het nieuwe element, waarop ik doel, is een extra dimensie, die zich in het leven van de Meesen gaat ontwikkelen en speciaal bij Rudolf Adriaan een geprononceerd karakter krijgt, een nieuwe dimensie, bestaande uit groeiende zin voor studie, intellectuele en culturele vorming, belangstelling voor zaken van algemeen belang en openbaar bestuur, een veranderende instelling ten aanzien van religieuze zaken, kortom het opdoemen van een nieuwe horizon”.

De inhoud van het magistrale werk luidt:

Afkomst en jeugd,/De jonge wetenschapsman, Mees over de Amsterdamse Wisselbank/De Rotterdamse Jaren (1838-1849) Mees over het vraagstuk van de armoede/Willem Cornelis Mees in zijn Amsterdamse tijd. Secretaris van de Nederlandsche Bank (1849-1863)/Willem Cornelis Mees in zijn Amsterdamse tijd. President van de Nederlandsche Bank (1863-1884)/Mees en de Muntkwesie/Mees als theoretisch econoom/Samenvatting en nabeschouwing. Verder een negental bijlagen waaronder een brief aan zijn oudste zoon met raadgevingen over de wijze waarop een man zich in het leven behoort te gedragen.

De laatste twee bladzijden van de nabeschouwing luiden als volgt: „Willem Cornelis Mees, dominerend econoom in zijn dagen, monetaire autoriteit van allure, grondlegger van ons centrale bankwezen en eminent bankpresident, gewaardeerd raadgever in politieke en sociale kringen, steunpilaar van gezin en familie, nobel en rechtschapen mens, dit was ongetwijfeld het beeld dat Pierson voor ogen had, toen hij in zijn „levensbericht” de leden van de Koninklijke Academie van Wetenschappen in 1884 voorhield, dat Nederland in Mees een zijner grootste mannen verloren had. Pierson's woorden zijn echter verklonken zonder dat zij wortel geschoten hebben. Latere generaties hebben van Mees niet veel meer dan de herinnering bewaard, dat de Nederlandsche Bank in hem een van haar bekwaamste presidenten heeft bezeten. Zij hebben hem niet die plaats in Nederland's historie gegeven, die Pierson hem klaarblijkelijk had toegedacht. Men vraagt zich dan af of in dit geval datgene, wat de waarnemer van het moment als een formidabele golfslag voorkwam, door latere beschouwers met recht slechts geduid kan worden als een min of meer wel opvallende, maar overigens niet bijzondere rimpeling in de stroom der ontwikkeling. Het beeld naar Pierson's opvatting kan identiek zijn en moet naar mijn

overtuiging identiek zijn met het beeld dat zich vastzet in de geest van degene, die honderd jaar later Mees' leven en werken aan een onderzoek onderwerpt. Maar beter dan Pierson c.s. kan laatstgenoemde bovendien constateren en zwaarder zal hij laten wegen, dat de prestaties van Mees toch hoofdzakelijk hierin gelegen zijn, dat deze op sociaal-economisch en financieel terrein beter dan anderen, of sterker nog, beter dan wie ook van zijn generatiegenoten, te verwoorden en te realiseren wist wat de toen heersende stroming als waar en wenselijk voorkwam. Als exponent van het gangbare trok Mees de aandacht van zijn tijdgenoten, die hem misschien onthouden zou zijn, wanneer zijn kracht gelegen had in de verkondiging van nieuwe en daarom wellicht tijdelijk onbegrepen ideeën, maar waarvoor hij dan juist in een latere tijd erkenning en waardering gevonden zou hebben als vormende een onontbeerlijke schakel in de ontwikkeling.

Kan men dan met Mees, met enig voorbehoud voor sommige van zijn prestaties op monetair en bankpolitiek terrein, geen groot man noemen in deze zin, dat hij, altijd op zijn speciale gebied, voor de stroming van zijn tijd een nieuwe bedding zocht en vond, hij is en blijft een groot vertegenwoordiger van zijn tijd en als zodanig een grote figuur uit onze hiestorie, aan wie men niet voorbij mag gaan, wil men een volledig begrip hebben van de periode waarin hij leefde en werkte.

En bovendien, het is en blijft op zichzelf altijd boeiend om na te gaan wat een man als Willem Cornelis Mees met de vele kansen, die hij bij zijn geboorte meekreeg, wat deze zoon van een koopman en zoon van een regentendochter, deze man, geplaagd door vele lichamelijke handicaps maar begiftigd met een sterke geest, van zijn leven gemaakt heeft. Meerderen hadden gelijke of betere mogelijkheden, weinigen hebben ze op gelijke wijze benut. Overziet men dit leven, dan zal men naar mijn gevoelen, met overtuiging in kunnen stemmen met het getuigenis dat Mees' medewerker bij de Nederlandsche Bank en zijn secretaris in het Utrechtse curatorencollege, de pretentieloze maar daarom niet minder gedegen Baert, in een enkele maar inhoudrijke zin heeft vastgelegd: „Hoe meer ik zijn leven en zijn daden overdenk, des te hoger rijst mijn bewondering voor die zeldzame vereniging van kennis, beleid en eenvoud”.

Mees had met niet weinige figuren uit onze geschiedenis dit gemeen, dat hun ster, helder stralend tijdens hun leven, spoedig uit het gezichtsveld verdwenen is. Dat is niet zo erg. Te zijner tijd worden zij toch weer aan het firmament ontdekt. En zou dat niet het geval zijn, dan hebben zij desondanks niet voor niets geschenen. Want in de geschiedenis gaat niets verloren”.

Als familie hebben wij, dunkt me, alle reden Dr. Van de Laar dankbaar te zijn voor zijn briljante bijdrage tot de kennis van Willem Cornelis Mees en zijn tijd.

Ph. A. J. Mees

Financieel verslag 1978

Staat van inkomsten en uitgaven:

Rente	f 54,18
Contributies en giften	„ 6.817,59
Opbrengst genealogie, familiewapen, extra kronieken	„ 322,75
	<u>f 7.194,52</u>
Kosten kroniek	f 4.217,50
Administratiekosten penningmeester	„ 413,—
Diverse onkosten	„ 358,37
Overschot	„ 2.205,65
	<u>f 7.194,52</u>
<i>Samenvatting:</i>	
Saldo bankrekening per 1 januari 1978	f 7.961,70
Saldo postgirorekening per idem	„ 2.243,73
	<u>f 10.205,43</u>
Totaal ontvangen	„ 7.194,52
	<u>f 17.399,95</u>
Totaal uitgegevenu	„ 4.988,87
	<u>f 12.411,08</u>
Saldo per 31 december 1978	<u>f 12.411,08</u>
Bankrekening Bank Mees & Hope	f 11.840,83
Postgirorekening 3.79.23.24	„ 570,25
	<u>f 12.411,08</u>

Lijst van familieleden en andere belangstellenden die ons in 1978 een bijdrage hebben gezonden.

Gregorius van Alphen (Prof. Dr)
Hemmo R. Alting Mees (Ir)
Hendrik W. Alting Mees (Ir)
M. L. Caroline Alting Mees-Rutgers
Cornelia E. A. Ch. Arnold-Mees
P. C. R. Baelde Jansen (Mr)
Anna Bissery-Mees
Johanna F. Bonjer-Mees
Charlotte T. Boon-Mees
Jan J. L. Bonjer (Mr)
Marie Louise Brinkman-Mees (Arts)
Louise A. van Diedenhoven-Mees
Arnold R. I. Dorhout Mees
Anna Chr. Dorhout Mees (Ds)
Evert J. Dorhout Mees (Arts)
Johan AE. A. Dorhout Mees
Luwtje Dorhout Mees-de Vries
Louis AE. Dorhout Mees
Petrus B. Dorhout Mees
Petrus F. Dorhout Mees
Dorhout Mees (Stichting)
Constance M. E. Gieben-Mees (Arts)
Marie Antoinette Goslings-Mees
Betty J. Goulet-Mees
Anna H. Hannema-Mees
R. A. Haverkorn van Rijsewijk
Historisch Museum
Th. W. Maria van der Hoeven-Mees
Clara M. Hoogwater-Mees

Epe
Vista Cal.
Peterborough Ont.
Kaapstad
Den Haag
Zevenhuizen
Le Chesnay Fr.
Voorhout
Den Haag
Dordrecht
Middelburg
Amsterdam
Ruurlo
Brielle
Utrecht
Rotterdam
Den Dolder
Velp
De Bilt
De Steeg
Den Haag
Laren
Leiderdorp
Neuilly-sur-Seine
Wassenaar
Havelte
Rotterdam
Rotterdam
Wezep

Madelaine ter Horst-Mees
Johanna Ch. Hooites Meursing-Rueb
Rudolphine Jacobs-Mees
Josina M. van Kinschot-Dorhout Mees
Emelie S. C. Kolff-Mees
Jessica Kuyt-Mees
Julienne W. M. Lebel-Mees
W. F. Lichtenauer (Mr)
Familie Louwers-Mees
H. Elisabeth V. Marquez-Mees
Aartine Mees
Anna Mees-Huizinga
Anna E. Mees-de Mol van Otterloo
Arnoldine J. E. Mees-Berg
Alberta M. A. Mees-Carabain
Antonie W. Mees
Bernard Mees (Mr)
Boudewijn F. Mees
Bert J. Mees (Ir)
D. Emilie M. Mees-Havelaar
Elizabeth Mees
Ellen H. M. Mees
Eveline Mees-Lefeu
Gerlof F. Mees (Dr)
Gregorius Mees
Hendrik Mees (Mr)
Hendrika Mees-van Enter
Hermannus E. Mees
Hermannus E. B. Mees
Henri Mees (Mr.)
Hitzerus Mees
Hitzerus E. Mees (Arts)
Ingeborg C. A. W. Mees-Koch
Jan J. L. Mees (Dr)
Jacob G. Mees (Ds)
Annie Mees-van Bommel
Jeannette P. Mees
Jeannette P. Mees-van Aken
Johan Mari Mees (Arts)
Johannes R. Mees (Drs)
Josephina Mees-van der Drift
Leendert F. C. Mees (Arts)
Leonoor Mees
Lydia Mees-Felix
Marten Mees (Mr)
Marten Mees (Mr)
Martinus J. Mees
Philip Mees (M.B.A.)
Philip A. J. Mees (Mr)
Pieter Mees
Pieter Rudolf Mees (Mr)
Rudolphina Adriana Mees
Regnerus Tj. Mees
Rudolf Mees (Arts)
Rudolf Adriaan Mees (Ir)
Rudolf Pieter Mees
Rudolf S. H. Mees (Drs)
Suzanna M. Mees-Jongbloed Unterhorst
Tonia Mees
Walter Mees
Walter Mees
Wilhelmine B. Mees-Penaat
Willem Mees (Arts)
Willem C. Mees (Ir)
Willem J. Mees (Ir)
Wouter J. G. Mees (Ir)
Willemina J. Th. Mees-Molengraaff
Elizabeth Chr. Meihuizen-Mees
Amy Middelaer-Mees
Reinilde Mol-Mees
A. J. Nauta-van der Hoeven

Woubrugge
Laag-Soeren
Hilversum
Leiden
Maarn
Voorburg
Nieuwkoop
Rotterdam
Vught
Mexico-City
Hilversum
Groningen
Wassenaar
Den Haag
Amsterdam
Den Haag
Epse
Rotterdam
Rotterdam
Rotterdam
St. Wolfgang
Den Haag
Den Haag
Leiderdorp
Leiden
Rotterdam
Teteringen
Capelle a/d IJ.
Utrecht
Den Haag
Rotterdam
Zuidlaren
Diepenveen
Wassenaar
Ermelo
Baarn
Groningen
Zuidlaren
Drachten
Rijswijk
Les-Baux de Prov.
Driebergen
Apeldoorn
Groningen
Rotterdam
Amsterdam
Groningen
Berkeley Heights N. J.
Hoenderloo
Groningen
Doorn
Hilversum
Apeldoorn
Beverwijk
Nieuwkoop
Apeldoorn
Rotterdam
Rotterdam
Zuid-Beijerland
Den Haag
West Vancouver
Wassenaar
Winterswijk
Den Haag
Wassenaar
Santpoort
Apeldoorn
Driebergen
Soest
Santpoort
Eefde

Mea Nijland-Verwey (Dr)	Santpoort
N. van Oosterzee	Den Haag
Henriette J. H. Penning-Mees	Haarlem
Maria Pluijgers-Mees	Amsterdam
Henriette L. van Riemsdijk-Diemer Kool	Wassenaar
Catharina E. A. Roeterink-Mees	Eindhoven
Catharina S. Rombach-Mees	Gouda
Cornelia E. P. Rueb-van der Pot	Rotterdam
Madelon E. van Ruyven-Mees	Den Haag
J. E. Pauline Sandberg-Dorhout Mees	Wassenaar
J. C. van Sandick (Mr)	Aalst/Waalre
Jenny Sas-Mees	Haarlem
Lydia J. H. Staab-Mees	Wassenaar
A. J. Teychiné Stakenburg (Dr)	Rotterdam
Wilhelmina des Tombe-Mees	Den Haag
Maria J. E. Wijsman-Alting Mees	Den Haag
Sara A. Verbrugge-Mees	Rotterdam
Anna C. M. Vreede-Mees	Dirksland
Delphine Weidinger-Mees	De Cocksdorp
Adolphine A. A. L. I. Weissenberg-Seeböhm	Den Haag

Dankbaar voor dit wederom gestegen aantal contribuerende familieleden en andere belangstellenden (120), hopen wij zeer op verdere uitbreiding, ook van de zijde van de jongeren voor wie de minimum bijdrage nu gesteld is op f 10,—.

Denkt ook s.v.p. aan de mogelijkheid van een notariële periodieke uitkering, de bijdrage is dan fiscaal aftrekbaar.

Betalingen:

Bank: Bank Mees & Hope, postbus 749, 3000 AS Rotterdam
rekening Stichting Geslacht Mees, nr 25.50.50.593

Giro: Stichting Geslacht Mees, Den Haag nr 3.79.23.24

Genealogie

De Kroniek nr. 26, ao. 1977, meldde dat aanvullende bladen van de genealogie gereedgekomen waren, en dat ook nog een beperkt aantal volledige genealogieën beschikbaar waren.

Deze laatsten zijn thans op, doch nog wel zijn sets aanvullende bladen leverbaar, tegen de aangekondigde prijs van f 60,— met inbegrip van een aanvullingsblad met de wijzigingen uit de laatste jaren.

Bestellingen bij het secretariaat, alwaar ook kleurenfoto's op briefkaartformaat van het Rotterdamse familiewapen beschikbaar zijn à f 15,—.

Verbeteringen en aanvullingen

Adrianus Rudolphus Mees, 1862-1902, (R 10-9), getrouwd met Florence Mary Pringle;
beroepsomschrijving als volgt wijzigen:

Adrianus Rudolphus Mees was lid van de firma Jacques van Raalte & Co, Commercial Agents te Glasgow. Na het uittreden van Van Raalte, ca. 1902, associeerde hij zich met Alex Denham onder de firma Mees Denham & Co. Deze firma bleef bestaan tot 1917. Mees volgde in 1896 Van Raalte op als vice-Consul der Nederlanden nadat van Raalte 33 jaren deze functie had bekleed. Tevoren, in 1891, was Mees reeds benoemd tot vice-Consul van Rusland.

Jacques van Raalte, in de genealogie van de familie

Van Raalte Jacob geheten, werd geboren op 17 december 1829 en overleed op 5 november 1914 te Tunbridge Wells. Zijn vrouw was Rebecca van Nierop, geb. Amsterdam 15 februari 1845, overleden 1934.

Ing. Martinus Mees, (G 13-16-1), krijgt een eigen blad. Hij heeft zijn studie voltooid met

1. H.T.S. Ingenieursdiploma Bouwkunde Groningen
2. H.T.S. Ingenieursdiploma Bedrijfskunde Groningen

Ir. Willem Cornelis Mees (R 13-12-1), krijgt een eigen blad. Hij heeft zijn studie voltooid met het Ingenieursexamen voor Bouwkundig Ingenieur, Technische Hogeschool Delft.

Toevoegen aan *Mr. Marten Mees* (R 12-17): advocaat en procureur.

Toevoegen op blad *Mr. Philip Adriaan Jacob Mees*, (R 11-18),:

1. *Marie Antoinette Goslings-Mees* studeerde Arbeidstherapie te Amsterdam en behaalde juni 1978 aan het Conservatorium Rotterdam het diploma B, piano, muzieklerares.
2. *Madelaine ter Horst-Mees* heeft Hoofdacte Kleuterleidster (Montessori) en behaalde aan het Conservatorium te Rotterdam het diploma B, piano in juni 1977, muzieklerares.

Toevoegen op blad *Mr. Bernard Mees* (R 11-17), noot (c):

Tonia Mees is lid van de Junior Kamer van Koophandel Rotterdam.

Ir. Rudolf Adriaan Mees, (R 12-12):

... is tevens bestuurslid van Netherlands Aerospace Group en lid van de Kamer van Koophandel te Delft, voorzitter van de Milieucommissie en van de Milieukring.

De firma Becker specialiseerde zich in gaschromatografie.

Ir. Hemmo Reint Alting Mees, (G 12-5).

beroepsomschrijving wijzigen:

Hemmo Reint Alting Mees is electro-technisch ingenieur (Universitet van Kaapstad) op het gebied van lucht- en ruimtevaart in Californië.

Gerard Mees, (G 12-25).

beroepsomschrijving wijzigen:

Gerard Mees behaalde na de H.B.S. het eindexamen Tropische Landbouwschool te Deventer.

Hij is eigenaar van een kantoor voor Advies, Beheer en Administratie op het gebied van financiën en economie in Nieuw Zeeland.

Bram Mees (R 12-19), slaagde op 8 februari 1979 in Groningen voor het artsexamen, krijgt een eigen blad.

Er kwam een paard in onze familie

Op 18 januari 1978 opende Bank Mees & Hope een bijkantoor in een door haar gerestaureerd fraai oud pand aan het Janskerkhof te Utrecht. De directie werd toevertrouwd aan de heer L. Kernkamp, sedert meer dan dertig jaren in de groep Mees & Hope werkzaam. Naast de gebruikelijke ontvangsten, feestelijkheden en toespraken gebeurde er iets dat bepaald niet dagelijks, zelfs ook niet bij jubilea en inauguraties, voorkomt. In tegenwoordigheid van de grote schare genodigden en voor het front van de Utrechtse bereden Politie bood de heer Kernkamp, een enthousiast en in Nederlandse hippische kringen niet onbekend ruiter, namens de Bank aan Burgemeester Vonhoff een paard aan voor zijn Bereden Politie, en dat paard kreeg op dat moment de naam MEES.

Mees is een merrie, negen jaar oud, een lichte vos met vier witte sokken en een witte kol op het voorhoofd. Ze is van Gelders ras met een Ierse bloedverbinding via de moeder. Mees geeft bij haar training blijk van een hoge intelligentie waardoor zij snel opschiet en haar schooltijd wellicht reeds in anderhalf jaar kan voltooien inplaats van de normale twee jaar. De training begon in mei en in oktober mocht ze al surveillancediensten op straat meedoen. Ze went al aardig aan onverwachte gewoontes bij haar hoofd en tegen van vlakbij haar benen opfladderende duiven, altijd talrijk in steden met veel kerken en oude gebouwen, krijgt ze steeds minder bezwaren. Het gewennen aan dat vervelende gefladder geschiedt in de manege door in het zand aldaar gestationeerde kippen. Onze familie heeft er dus een nichtje bijgekregen waar we allemaal blij en trots mee kunnen zijn.

MEES in training bij de Utrechtse Bereden Politie

Een getekend portret

Bertha Mees-de Kanter, 1844-1907 omstreeks 1906

Omstreeks 1960 werd Philip Mees eens opgebeld door de heer Tj. Greidanus, lid van de firma Pierson Heldring & Pierson, tevens voorzitter van de Nederlandse Bankiersvereniging. Philip was toen lid van de firma R. Mees & Zoonen, tevens voorzitter van de Rotterdamsche Bankiersvereniging. Zij hadden dus veel met elkaar te maken, maar dit gesprek ging nu eens niet over bankierszaken.

Hij vertelde dat tijdens een van haar wandelingetjes die zij in de middagpauze langs boek- en andere antiquariaten placht te maken, het oog van zijn secretaresse, Mevrouw Paula Balma, getroffen was door een tekening met als bovenschrift:

„Mevrouw Bernard Mees-de Kanter”, met andere woorden, is dat soms een familielid van je?

Zegt Philip: „Maar dat was mijn grootmoeder, die ik helaas nooit heb gekend omdat ze in mijn geboortjaar, 1907, overleed”.

Volgende dag was het lijstje in Rotterdam en Philip liet het gauw zien aan zijn nichten Carp die de gemeenschappelijke grootmoeder wel hadden gekend. Ze herkenden haar zonder een spoor van twijfel, de tekening beeldt haar uit precies zoals ze haar hadden gekend, in ernstige mate lijdend aan rheuma waardoor zij iets lijdends in haar gezicht had gekregen.

Ze werd 63 jaar en de tekening kan niet lang voor haar dood gemaakt zijn. Deze heeft tot voor kort gehangen bij Anna Carp in haar flat te Den Haag. Zij schonk haar nu aan Philip die er foto-reproducties van heeft laten maken.

Bertha Mees-de Kanter in haar jonge jaren

Bertha (Philippa Huberta Johanna) Mees-de Kanter werd te Paramaribo geboren op 18 augustus 1844 en overleed op 18 december 1907 te Rotterdam. Haar man was Mr. Bernard Mees, 1835-1911, (genealogie R 9-12), directeur van de Rotterdamsche Hypotheekbank.

Bertha leeft in de herinnering van hen die haar gekend hebben voort als een allerliefste grootmoeder en moeder.

Wij drukken hieronder behalve de tekening ook een foto af uit haar jonge jaren. In haar ouderdom bij het lijden van veel pijn zijn haar mooie regelmatige en gedistingeerde trekken, waarom zij haar leven lang bewonderd werd, nog duidelijk te herkennen.

Het behoeft wel geen betoog, dat de nakomelingen van Bertha Mees met dankbaarheid vervuld zijn jegens Mevrouw Balma en wijlen Greidanus voor hun beider vriendschappelijke geste attent te maken op deze verrassende vondst in de St. Luciënsteeg.

Jo Spier

In onze kroniek 1975, nummer 24, stond een verslag van de reis die Philip Mees herfst 1974 maakte langs vier Meezenfamilies in Canada. Daarin beschreef hij onder meer hoe hij, toen hij met Mauk Mees lunchte in een Hollands restaurant in Montreal, met de eigenaresse kennis maakte en hoe al pratend en gissend bleek

dat zij de dochter is van Jo Spier, Mevrouw Celien Polak-Spier, getrouwd met Mr. Max Polak, Leids en Canadees jurist, advocaat, Queens Counsel. Uit dat contact volgde een briefwisseling tussen Vader Spier en Philip en bij een van die brieven zond Jo Spier reeds op 6 september, zoals hij het uitdrukte: „Een handmade Kerstkaart, vermoedelijk de eerste die U dit jaar ontvangen zult, maar ik wil U graag iets Rotterdams geven”. Het was het wanhoopsbeeld van Zadkine in een sneeuwbuï met een klein rood Kerstmannetje aan de voet.

Velen, vooral onder de ouderen, zullen een gevoel van weemoed niet hebben kunnen onderdrukken bij het vernemen dat Jo Spier op 21 mei 1978 in de Verenigde Staten, waar hij woonde, op 77-jarige leeftijd was overleden.

Hoe hebben wij gedurende een lange reeks van jaren van zijn briljante tekenkunst genoten.

Met hem ging een groot kunstenaar heen, die met een ragfijn gevoel voor humor het mensdom in al zijn gedragingen en al zijn dwaas- en eigenaardigheden met zijn potlood wist uit te beelden, en daarbij dat gevoel voor humor paarde aan een grote vergevingsgezindheid. Dit laatste heeft hem, zoals uit zijn werk en zijn brieven valt te concluderen, niet verlaten ondanks de schandelijke vernederingen die hem en zijn gezin door het Nazidom in kamp en gevangenis werden aangedaan.

Hier volgt een afdruk, helaas slechts in wit en zwart, van Spier's hierboven vermelde heel persoonlijke en bijzondere attentie.

De tekening die Jo Spier maakte voor Philip Mees

Een vacatiebaan in New-York

Anneke Mees, geboren 1959, oudste dochter van Philip en Helen Mees-de Stuers, (R 12-15) (het gezin emigreerde in 1970 naar de Verenigde Staten), schrijft juli 1978 aan haar grootouders het volgende over haar vakantiebaantje in de lagere regionen van een der grootste banken. Hiermede volgt zij het voorbeeld van vele duizenden scholieren, studenten en andere jonge mensen om met wat ze in de zomervakantie verdienen te sparen voor een reis, boeken, een auto, om verder te kunnen studeren of wat dan ook. Anneke studeert aan een College in Massachusetts genaamd Mount Holyoke.

Hier volgt Anneke's desbetreffende passage:

„Ik heb sinds ik terug ben van Mount Holyoke een baan en ik werk bij de Citybank, in het kantoor Wall Street in New-York. Elke ochtend rijdt ik met Papa in de trein tot Hoboken. Vandaar ga ik naar Downtown en Pappa naar Midtown.

Het kantoor waar ik werk is het operations center voor de bank. Hier worden alle cheques op microfilm gezet en klanten gaan naar het operations centre met fouten die in hun rekeningen gemaakt zijn. In mijn afdeling worden de fouten opgelost, althans dat wordt geprobeerd.

De baan zelf is niet erg interessant. Ik heb een beetje geleerd hoe dat allemaal gaat in een bank op dit niveau. Maar het meest heb ik geleerd van de mensen die daar werken. Het veruit grootste gedeelte van de employé's zijn vrouwen, negerinnen van ongeveer 40 jaar. Het zijn simpele mensen die daar jaren werken en jaar in jaar uit hetzelfde werk doen. Ze zijn echter niet hard of bitter maar vriendelijk en gezellig. Ik kan het goed met ze vinden. Wel is het duidelijk dat onze achtergronden heel verschillend zijn. Een jonge vrouw met wie ik samenwerk is 20 jaar oud en doet hetzelfde werk als ik voor hetzelfde salarisje. Het verschil is dat zij van dat geld moet eten en voor haar dochttertje moet zorgen.

Dit is niet uitzonderlijk. Ik schat de leeftijd van de meesten op ca. 40 jaar en ik was verbaasd toen ik hen over hun kinderen van 22 en over hun kleinkinderen hoorde spreken. De kinderen zijn belangrijk voor de vrouwen, ze spreken bijna dagelijks over hen. Alle moeders doen dat natuurlijk, maar de negers op een speciale manier. Ik hoor weinig over het familieleven. Er wordt praktisch nooit over de man gesproken. Ik weet niet of er in alle gevallen een man bij de familie hoort. Maar je hebt ook de erg christelijke families voor wie het huwelijk en het familieleven heel belangrijk zijn. Toch zijn de prestaties van hun kinderen hun grote glorie. Graduations worden uitgebreid gevierd en foto's worden trots aan iedereen op het werk vertoond. College is de droom van vele ouders voor hun kinderen omdat je zonder dat diploma niet ver komen kunt, vooral niet als je zwart bent in een blanke maatschappij.

Van het verschil in huidskleur merk ik daar niets,

voor mij maakt het niets uit en voor hen ook niet. Deze baan heeft me de kans gegeven om zulke mensen te ontmoeten en om van hun leven te horen. In Berkeley Heights kom je ze niet tegen en op Mount Holyoke nog veel minder. Ik had er nooit eerder echt bij stil gestaan wat voor een leven zulke mensen leiden, waarover ze praten en wat ze hopen te presteren in hun leven. Met één vrouw vooral heb ik vele discussies over allerlei onderwerpen gehad, dat was heel interessant”.

De redactie, die altijd verlangend uitkijkt naar bijdragen van onze jonge garde, heeft gemeend Anneke Mees te moeten aanhalen om de wijze waarop zij haar vakantiewerk tussen zwart bankpersoneel op 19-jarige leeftijd heeft ervaren en op schrift gesteld.

UFO's

(UNIDENTIFIED FAMILY OBJECTS)

Genealogische UFO's onder de Meezen of, zoals Polvliet hen noemt op bladzijde 157 van zijn genealogie, uitgave 1925, „Personen, den naam Mees voerende, waarvan de familiebetrekking tot de in de genealogie vermelden niet is gevonden”.

In november 1978 hebben enkele leden van onze familie het genoegen gehad kennis te maken met de heer Serge Robert Mees (ca. 60) uit Pointe-à-Pitre, de hoofdstad van het Frans-Caraïbische eiland Guadeloupe. Serge Mees is eigenaar/firmant van de „Agence de commission” Mees & Cie. en van het import/exporthuis Société Guadeloupéenne des Grandes Marques. Hij is Consul van België en „past gouverneur van de Rotary Club voor het district Antillen. Hij heeft vijf kinderen, twee dochters en drie zonen.

In 1959 hebben hij en Philip enkele brieven gewisseld met wederzijdse uitvoerige inlichtingen over hun afstamming. Serge's familie komt uit Gent en er is een overlevering in zijn familie, dat er ergens een voorvader is geweest, die in Rotterdam thuis hoorde. Wij zijn er nog niet uitgekomen hoe dat in elkaar kan zitten.

Toen Tonia in oktober '78 Guadeloupe bezocht, heeft ze zich bij de firma Mees gepresenteerd, waarop ze werd uitgenodigd en werd ontvangen met een gastvrijheid, die ze zich nauwelijks had durven voorstellen. In november 1978 kwamen vader Serge en zoon Christian tijdens een zakenreis naar Frankrijk even naar Rotterdam om de kennismaking te bekrachtigen en zaken met Tonia te bespreken. Tonia en haar ooms Philip en Marten ontvingen hen aan een lunch in de Kon. Roei- en Zeilvereniging „de Maas”. Het werd een opgewekt en wederzijds zeer geïnteresseerd samenzijn dat, naar we hopen, de basis heeft gelegd voor volgende ontmoetingen en duurzame vriendschap. Tonia doet sindsdien actief zaken met beide firma's in Pointe-à-Pitre.

Zo hebben we contact gekregen met mevrouw T. M. van Wijngaarden-Mees (ca. 59), secretaresse van de

afdeling Gooi- en Eemland van het Nederlands Klassiek Verbond en met haar broer Duco Philibert Mees, (ca. 52), public relations functionaris bij Hoogovens. De heer van Wijngaarden is staflid inkoop bij een van onze belangrijkste grootwinkelbedrijven. Hun vader was de reeds door Polvliet vermelde Philibert Auguste Mees (1883-1971), journalist en hoofdredacteur van de Arnhemse Courant en diverse andere dagbladen.

Voor speurders ligt hier een groot terrein braak. De ontginning is echter ter hand genomen door onze neef Johannes Robert (Hans) te Rijswijk, die al beschikt over een omvangrijke hoeveelheid gegevens omtrent genealogisch-onplaatsbare Meezen en als hij met zijn speurzin weet vol te houden zou het best eens kunnen gebeuren dat we een aantal ufo's kunnen laten verhuizen naar de categorie van onze ifo's, identified family objects. Het unidentified-blijven moge echter geen enkele reden zijn om geen banden van vriendschap te smeden tussen ufo's en ifo's!

Bestuur en commissies

Bestuur:

Drs R. S. H. Mees, voorzitter
 's-Gravenweg 309, 3062 ZG Rotterdam
 Mr P. R. Mees, secretaris
 p/a R. Mees & Zoonen Assurantiën, postbus 505,
 3000 AM Rotterdam
 Mr. H. Mees, waarnemend penningmeester
 Essenlaan 6, 3062 NM Rotterdam
 Mr P. C. R. Baelde Jansen, archivaris
 Groeneweg 41, 2761 DE Zevenhuizen Z.H.
 Ir B. J. Mees
 Kastanjesingel 27, 3053 HG Rotterdam
 H. E. Mees
 's-Gravenpark 4, 2902 LB Capelle a/d IJssel
 J. AE. A. Dorhout Mees
 Oranjelaan 46, 3062 BT Rotterdam
 Mr Ph. A. J. Mees
 Heldringsweg 6, 7351 BE Hoenderloo
 Tonia Mees
 Noorddijk 33, 3284 LB Zuid-Beijerland

Commissie voor de Kroniek:

Drs Eleonore F. T. Stakenburg-Mees, redactie adres
 De Lairesselaan 32, 3062 PJ Rotterdam
 Anna C. M. Vreede-Mees
 2e Stoofweg 3, 3247 KA Dirksland
 Mr H. Mees
 H. E. Mees
 Mr. Ph. A. J. Mees

Commissie voor de Genealogie:

Mr H. Mees
 Drs J. R. Mees
 Lindelaan 4, 2282 EX Rijswijk Z.H.
 Mr Ph. A. J. Mees

Commissie voor het Archief:

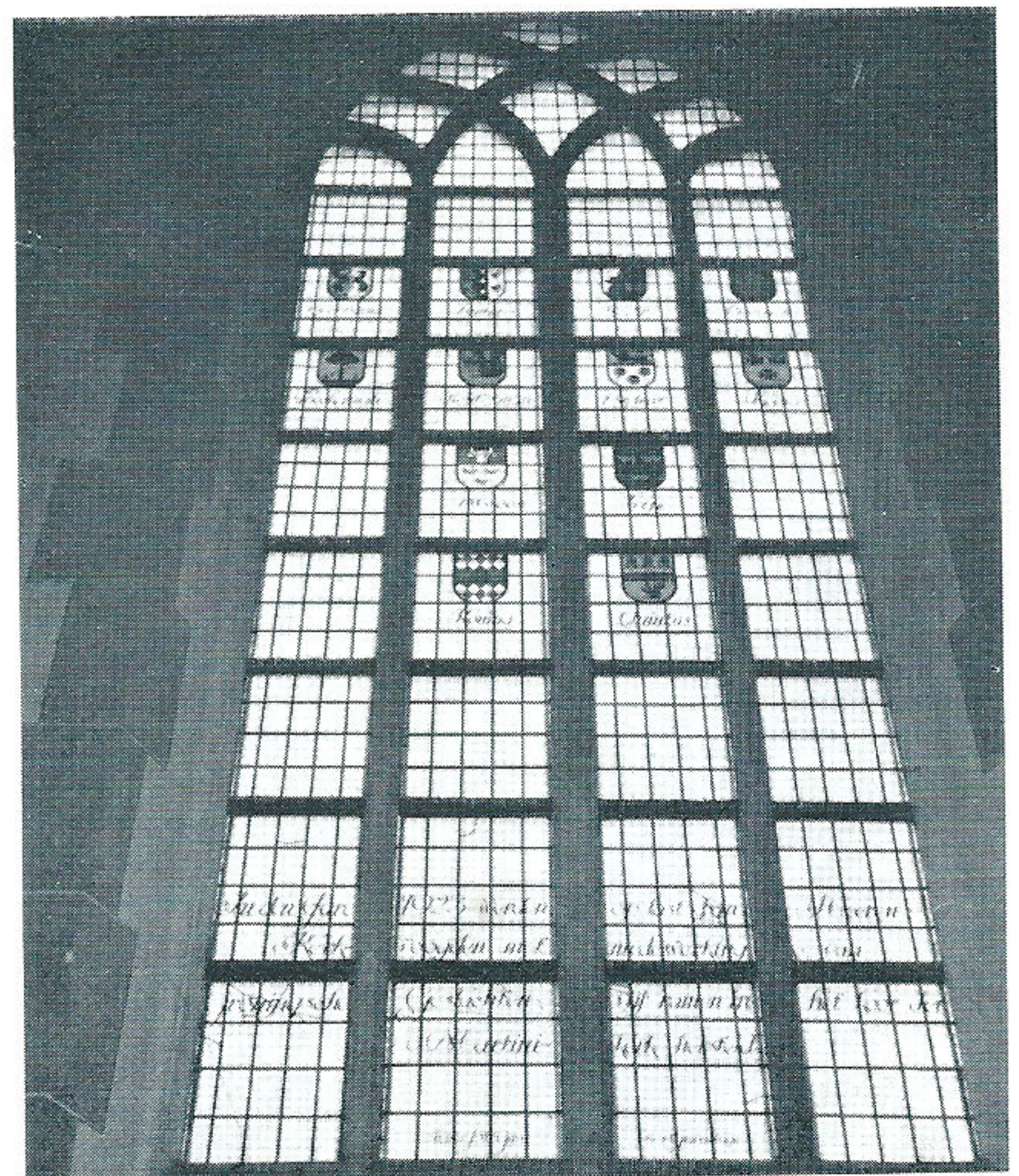
Mr Ph. A. J. Mees
 Mr P. C. R. Baelde Jansen

PIETER MEES

Pieter Mees (G 12-24) over wie reeds op bladzijden 5 en 6 van deze kroniek werd verhaald, is in de op 27 maart 1979 gehouden jaarvergadering van de Koninklijke Vereeniging voor Volksvermaken te Groningen (viering 28 augustus, Groningen's ontzet) als voorzitter afgetreden na een bestuurslidmaatschap van 25 jaren waarvan 13 als voorzitter.

Voor Pieter geheel onverwacht vroeg de Burgemeester, de heer H. G. Buiter, het woord om mede te delen, dat het Bestuur der Gemeente had besloten Pieter's naam in te schrijven in het Gulden Boek der Gemeente Groningen en om hem de daarbij behorende gecalligrafeerde copie van de officiële tekst der inschrijving met de Erepennen te overhandigen.

Onze Stichting wenst onze neef van harte geluk met deze hoge en eervolle onderscheiding voor vele en belangrijke diensten aan zijn vaderstad bewezen.

Het raam met de twaalf familiewapens in de Martinikerk te Groningen.

Het linker wapen op de derde rij van bovenaf is het onze.

Onderaan staat geschreven:

„In den Jare 1923 werden op last van Heeren Kerkvoogden „met medewerking van Groningsche Geslachten vijf ramen in „het Koor der Martinikerk hersteld”.